

VETERANS B&T

INVICTUS GAMES

HET GROTE
VERGELIJK

TERUGKEER NAAR
BOSNIË

45^e jaargang
juni 2022

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opgericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol bd
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
M.A.R.C. Souman, Lkol
L.H. Habraken, kol b.d.
L. Kuijpers, kol b.d.

Bestuur

Voorzitter

Hans Schulz
06 51440805
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Henk Bouwknegt
06 36095639
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Hans Kemink
06 33321119
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
evenementen@veteranenbent.nl

Promotie

Andre Leurs
06 28574901
ledenwerving@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldelijnszorg

Saskia Ubels
06 14408341
nuldelijnszorg@veteranenbent.nl

Adviseur

Ger Achterhof
0591 620545

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 10940461
pr@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie2@veteranenbent.nl

Frits van der Ley
06 505 10 323
f.ley@upcmail.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 10,00 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorrading- en
Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw
kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst".
Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende letterty-
pes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden).
Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende
scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen
niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van
beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hier-
over vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van over-
lijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de
secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Willemijn Teerds

Nummer 2 ligt alweer op de deurmat en alle activiteiten zijn weer in volle gang. Wat een verschil met het begin van dit jaar, en wat ontzettend fijn om te zien en te merken dat het 'gewone' leven weer wordt opgepakt. Dat merken we ook in onze vereniging, want ondertussen hebben we verschillende activiteiten achter de rug. Uiteraard is dit terug te lezen in dit nummer; we blikken terug op de verschillende reünies en 5 mei Bevrijdingsdag te Wageningen.

In twee maanden tijd zijn er vier reünies georganiseerd in samenwerking met de VVRB&T. We kijken met deze vier reünies terug op een fijn weerzien van collega's, het ophalen van gebeurtenissen en het delen van de verschillende ervaringen met elkaar. De aftrap was met de reünie 'Logistieke operaties Afghanistan' begin april, gevolgd door de reünies van '1(NL) VN Support Command' en de 'Movers' in de maand mei. Als afsluiter voor het zomerverlof werd de reünie van '43 AAT' begin juni georganiseerd. Ook de traditionele, jaarlijkse motortoertocht vanuit abdij Rolduc mag niet onbeschreven blijven. De tocht werd voor de 27e keer georganiseerd met een prachtige tocht door de Eiffel.

En reünies kunnen we alleen maar organiseren als we ook daadwerkelijk op missie gaan. Zoals Mischa Krijgsmann die ons een kijkje geeft in zijn ervaringen tijdens zijn allereerste uitzending in 2002: Task Force Fox in Macedonië. Een leerzame periode waarin hij de functie van plaatsvervangend commandant van het National Support Element vervuld. Dit keer trekt onze eigen redactielid Michel Roest zijn kaplaarzen aan en gaat hij op pad om 'Het grote vergelijk' tussen de alom bekende 10-tonner en de huidige Scania Gryphus te maken.

Verder keren we al lezend terug naar Bosnië onder leiding van Gerard van Kuijck. Een indrukwekkende terugkeerreis, een beleving met de oude kameraden en met nieuwe herinneringen.

Verder besteden we aandacht aan de Invictus Games, een bijzonder internationaal sportevenement waar afgelopen april veteranen en militairen over heel de wereld aan hebben deelgenomen. Het Zuiderpark in Den Haag was omgebouwd tot een waar festivalterrein, waar de sfeer er goed in zat. Het was een combinatie tussen verschillende gevoelens en emoties van saamhorigheid en veerkracht tot aan tranen van overwinning, blijdschap en verdriet. Het kon en het mocht er allemaal zijn.

In een drieluik gaan we in gesprek met Yvon Spel, Marco Tessers en Ger Bonten die allemaal een bijzondere rol hebben vervuld tijdens de Invictus Games. Stephanie Verhoef staat in dit nummer 'In the spotlight'. Een inspirerende vrouw die drie keer heeft deelgenomen aan de Invictus Games en nu als staf lid werkt, om diverse randvoorwaarden te faciliteren voor het Nederlandse team.

Ikzelf was in de gelukkige positie om een aantal dagen op de Invictus Games rond te lopen in mijn huidige functie als HOT van de IGK. Ik was verrast door de festivalsfeer die er hing en des te meer onder de indruk van de onderlinge kameraadschap en verbondenheid. Samen met de IGK heb ik de deelnemers aangemoedigd en gezien wat voor (persoonlijke) overwinningen ze hebben overtroffen. Complimenten!

Wat mij betreft weer een mooi nummer met veel bijzondere gebeurtenissen!

Inhoudsopgave

onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
Nederlandse Veteranendag 2022	3
In the spotlight	4
Uit Ingezonden	6
Anekdote	11
De Sprong	12
Bataljons Motor Toertocht	13
In the Picture	14

Column: Toon	15
Het grote vergelijk	16
Taskforce Fox Macedonië	20
Invictus Games	22
Eenheid uitgelicht	26
Back with a mission	28
Boekreview: Schaduwoorlog Uruzgan	30
In memoriam	31
Agenda	32

VAN DE VOORZITTER

Allereerst wil ik beginnen met het feliciteren van Heleen Loef met haar benoeming tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Heleen ontving de fraaie Koninklijke Onderscheiding op 26 april uit handen van de burgemeester van de Utrechtse Heuvelrug vanwege het vele vrijwilligerswerk wat ze doet voor allerlei organisaties waaronder het Nationaal Militair Museum. Heleen is ook al jaren actief als vrijwilligster van onze Historische Collectie en sinds ongeveer 2,5 jaar beheert en distribueert zij ook naar volle tevredenheid de 'merchandise' voor onze vereniging. Geen wonder dat de uitreiking werd bijgewoond door een trotse Regimentscommandant; chapeau Heleen!

Tien weken geleden, bij het schrijven van mijn vorige bijdrage, stonden we aan de vooravond van een behoorlijke reeks aan activiteiten zoals de ALV, een drietal reünies en de 5 mei viering in Wageningen. Vandaag, 20 mei zijn ze allemaal weer achter de rug en kunnen we vaststellen dat alles zeer succesvol is verlopen. Daarmee hebben we het 'operationeel tempo' binnen de vereniging van vóór het Corona tijdperk weer helemaal te pakken! Graag deel ik hier een aantal onderwerpen met jullie.

De ALV werd door minder leden bezocht dan we gewend zijn, maar de kleine 40 aanwezigen hebben ook dit jaar het vertrouwen uitgesproken over het door het bestuur gevoerde (financiële) beleid in 2021. Toch blijven we erg benieuwd naar datgene wat er leeft onder de overige 810 leden. Daarom organiseren we in 2023 een enquête hierover. Een ander besluit is genomen over het verenigingstenu: het is vanaf heden toegestaan om onder de verenigingspolo een donkerblauw shirt te dragen met lange mouwen. Dit onderwerp geeft me de mogelijkheid om een bruggetje te maken naar het 5 mei defilé in Wageningen. Zowel bij ons eigen detachement als dat van 1 (NL/BE) VNTbat was er sprake van eenheid van tenue en hebben we ons met ca. 50 veteranen op een uitstekende wijze gepresenteerd. Het bijzondere in Wageningen is dat zelfs de meest nuchtere veteraan ("ik voel me nog geen veteraan") niet onberoerd blijft bij het warme en oprechte eerbetoon van het massaal aanwezige publiek; toch maar eens meedoen dan?!

De reünies voor achtereenvolgens Afghanistan veteranen, het Support Command, de 'Movers' en 43 AAT waren stuk voor stuk geslaagd. Mooi om te zien hoe de verschillende commissies de reünies nagenoeg zelfstandig organiseren en het bestuur zijn facilitaire rol kan uitvoeren. Voor allen geldt een groot dankjewel voor allen achter de schermen die het allemaal weer mogelijk hebben gemaakt. Enige puntje van zorg is dat de opkomst op de dag van de reünie wat achterblijft bij de opgaves. Het blijft een beetje gissen naar de oorzaken van deze 'no show' en we staan open voor suggesties ter verbetering.

In de opsomming van activiteiten zou ik natuurlijk niet volledig zijn als ik de Invictus Games niet zou noemen. Een werkelijk fantastisch spektakel waarbij tienduizenden bezoekers hebben kunnen genieten van de prestaties van hun helden. En natuurlijk kunnen we als vereniging trots zijn op onze leden Marco (als deelnemer), Yvon, Ger en Andre die in de (top van de) organisatie een enorme bijdrage hebben geleverd aan dit memorabele evenement. In deze editie van Veterans B&T vindt u een verslag van hun ervaringen.

Soldier On.

Hans Schulz

NEDERLANDSE VETERANENDAG 2022

25 juni 2022 is het eindelijk weer zover. De Nederlandse Veteranendag op het Malieveld. Een dag die in het teken staat van erkenning en waardering voor Nederlandse veteranen. Met deze dag dankt Nederland haar veteranen. Nadat het helaas door alom bekende redenen 2 jaar niet heeft plaats kunnen vinden zijn we verheugd dat we weer naar het Malieveld kunnen.

Het programma zit boordevol en is teveel om hier op te noemen. Ik wil er toch even een aantal uitlichten. Op het grote terras van de Reüniekamer staan alle missies in Afghanistan van 2000 tot en met 2021 in de spotlight. Daarnaast zal er extra aandacht voor Afghanistan zijn bij de Hofvijver alwaar de kravattenceremonie plaats zal vinden. Hier zal Zijne Majesteit de Koning aan 18 regimenten een extra vaandelopschrift uitreiken voor hun inzet destijds. In het Historisch Kwartier is er een bijzondere plek voor het Koninklijk Militair Tehuis en Museum Bronbeek. Het verhaal van het KNIL en het oude Nederlands Indië van Bronbeek legt de koppeling naar het KNIL-bivak. Er zullen wederom diverse statics zijn die de moeite waard zijn om ze te bezoeken.

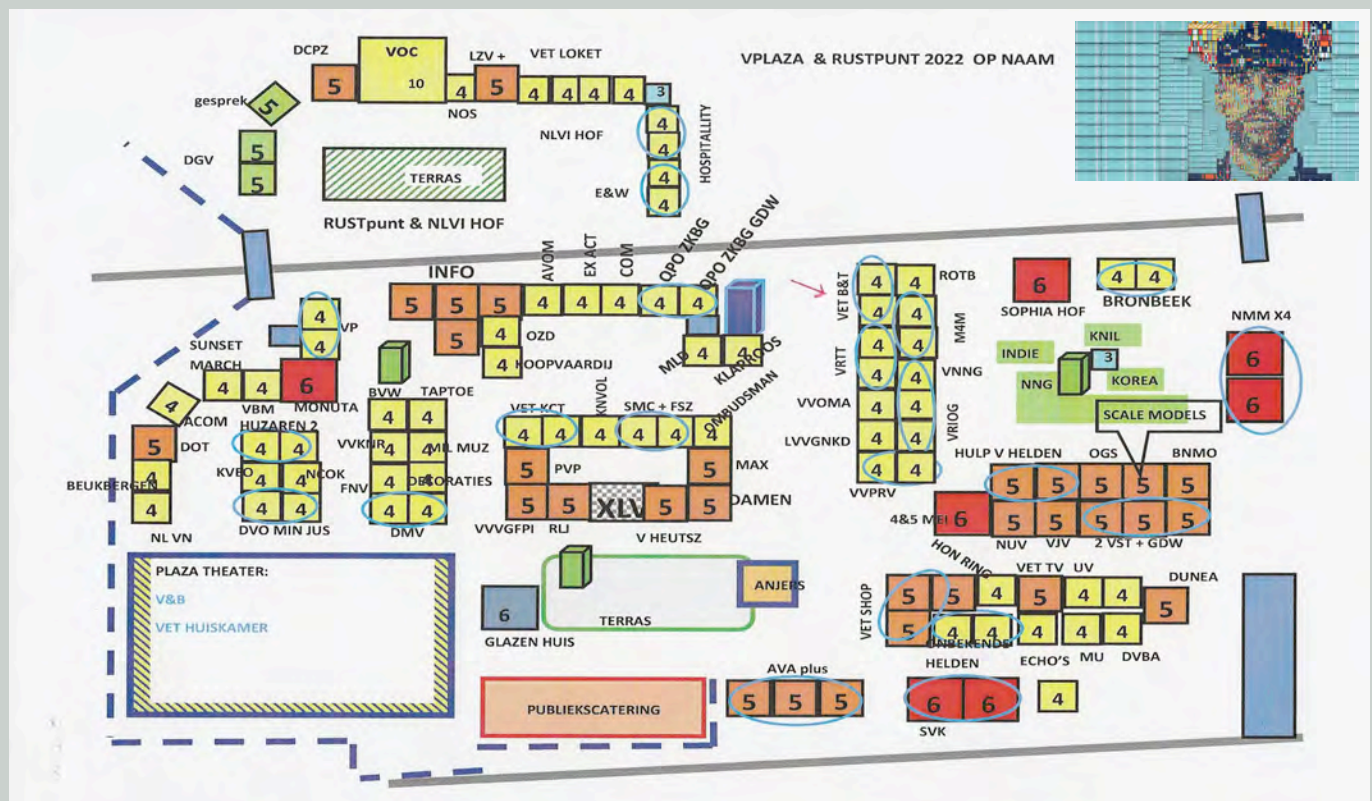
Om 10.00 uur is er natuurlijk weer de dienst te velde bij het Rustpunt. Voor velen het beste moment om de dag te beginnen.

Ook de Stichting Nederlandse Veteranen Motorrijders is dit jaar weer van de partij. Zij zullen met 250 motoren om 12.00 uur hun entree maken op het Malieveld.

Het defilé stelt op vanaf 12.30 uur en vertrekt rond 13.10 uur. Na terugkeer van het defilé start het voorprogramma en aansluitend het concert op het grote podium. De NLVD 2022 wordt naar verwachting rond 17.30 uur afgesloten.

De tenten van onze vereniging zijn op de oude vertrouwde plek te vinden langs het pad waar de motorrijders en het defilé binnenkomt. Dit jaar staan we naast de veteranenvereniging van de technische dienst. Dit om onze samenwerking te benadrukken.

Kijk voor alles omtrent veteranendag op www.veteranendag.nl Wij hopen u allen op 25 juni te kunnen verwelkomen in Den Haag!

IN THE SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

Naam: Stephanie Verhoef
Leeftijd: 37 jaar
Lid sinds: wat niet is, kan nog komen
Missie: Bosnië 2005-2006 13 Bevocie
Afghanistan 2009 11 Tkbat Sie S4

Stephanie Verhoef is een bewonderingswaardige veerkrachtige vrouw. Door haar verhaal heen klinkt doorzettingsvermogen en behoefte aan groei en leren. “Ja, zelfontwikkeling vind ik belangrijk. Als ik ergens aan begin wil ik het afmaken, ik wil het goed doen en mijzelf verbeteren.”

Als 17-jarige meldt ze zich na de HAVO aan bij de Koninklijke Militaire Academie (KMA). Geen groen bloed in haar familie, maar ze is sportief, graag buiten en voelt zich aangetrokken door de promotiefilmpjes van Defensie. De keuze valt op B&T. “Logistiek is echt. Of het nou een oefening is of niet, je moet ervoor zorgen dat je er stáát. Het is mooi om in zo’n groot geheel een belangrijke speler te zijn en dat te kunnen verzorgen voor de mensen.”

“Ik ben begonnen bij 13 Bevoorradingcompagnie als Luitenant Logistiek in Oirschot en daar ben ik mee op uitzending geweest naar Bosnië, in Bugojno en de laatste weken in Banja Luka. We waren de laatste lichter. Ik was stafofficier logistiek en verantwoordelijk voor het opruimen van het containerpark en er een nieuwe bestemming voor zoeken. Het was best een verantwoordelijke functie op die leeftijd, ik was 21 jaar. Ik heb daar heel veel geleerd. Het was ook een hele leuke tijd, ik heb daar in de activiteitencommissie gezeten en ik gaf dansles.”

Na Bosnië werd de compagnie opgeheven en is Stephanie naar 11 Tankbataljon Sie S4 gegaan.

“Het grootste deel van de bataljonsstaf ging op uitzending naar Afghanistan en ik bleef met een kleine groep achter in Nederland. Ik heb in die tijd méér gedaan dan tot mijn takenpakket behoorde. Hierdoor ben ik weer verder gegroeid; mooie tijd met fijne collega’s.”

“Daarna ben ik als Luitenant Logistiek naar 413 Pantsergeniecompagnie gegaan. In maart 2009 ben ik uitgezonden, waar we als taak hadden uitgeleide uit de poort en begeleiding bij bin-

Stephanie, goud & zilver (brons onbekend)

nenkomst van de genie die verantwoordelijk waren voor het opsporen van berm bommen en de veiligheid van konvoien.” Net een maand aan het werk in Tarin Kowt slaat het noodlot toe: een raket slaat in als Stephanie na het hardlopen ‘nog even’ voor het avondeten staat te douchen en ze raakt zwaargewond. De inslag raakt nog vier andere militairen, één van hen heeft het niet overleefd. Voor Stephanie breekt er een jarenlange revalidatie periode aan met meerdere reconstructie operaties en intensieve psychologische begeleiding. In een recente podcast van het Veteranen Instituut kunt u haar verhaal horen. (<https://www.veteranendag.nl/verhaal/mee-op-missie-met-stephanie-verhoef/>)

“Een dag na de inslag wilde ik alweer aan het werk, ik wilde zo graag mijn missie afmaken met de jongens. Dat ging natuurlijk niet en daar heb ik het moeilijk mee gehad. Ik ben nog wel naar Kreta gegaan, voor de adaptatie van mijn groep. Het was voor beide partijen fijn om elkaar weer te zien en te spreken.”

Stephanie & Audrey Hepburn Trofee, Bron

Maar het hoofdstuk Afghanistan voelde niet afgerond?

“Nee, vijf jaar later ben ik met de andere drie betrokken militairen naar Afghanistan teruggegaan, onder begeleiding van Defensie. Met de andere jongens had ik tot dan toe geen contact, ze behoorde tot een andere eenheid. Ik voelde me best alleen in mijn ervaring. Het heeft me erg goed gedaan om met hen ervaringen te delen, hoe ieder het beleefd heeft en zo samen het geheel te reconstrueren.

Ik heb onder begeleiding van een psycholoog de avond opnieuw doorgemaakt, heel heftig. Het was een hel met herbelevingen. Het douchen af kunnen maken, kraan dicht draaien, afdrogen, aankleden in de wetenschap dat ik veilig ben, dat gaf voor mij het gevoel van controle en eigen regie. Daardoor kon ik afronden; ik kon het nu loslaten.”

In 2014 doet ze mee aan de eerste Invictus Games in Londen. Het is meteen raak: ze wint goud met de tijdrit wielrennen, zilver met schoolslag en brons met estafette zwemmen. Zowel in 2016 in Orlando als in 2018 in Australië wint ze twee zilveren medailles.

“Meedoen is belangrijker dan winnen, alle deelnemers leveren een persoonlijke prestatie. Het deed me goed om met een groep gelijkgestemden ergens naartoe te werken. Hetzelfde T-shirt, één team. Dat miste ik omdat ik niet meer bij een parate eenheid hoor.”

Haar prestaties zijn niet onopgemerkt gebleven; in 2016 wordt haar de Audrey Hepburn Trofee uitgereikt vanwege haar uitzonderlijke prestaties in de sport en omdat ze als mens een voorbeeld is voor anderen.

Al tijdens haar revalidatieperiode begint ze weer te werken, de Landmachtdagen in 2012 en sportdagen voor de kazerngeorganiseerd en projecten bij Brigade Sectie S4. Op 1 september 2014 is Stephanie afgekeurd als militair, maar blijft als burger werken bij personeelszaken in Oirschot. Ze volgde de opleiding Human Resource en kon per toeval haar eigen re-integratiebegeleider - vanwege haar pensionering - opvolgen. Inmiddels is ze moeder van twee kinderen en dat combineren met zo'n zware baan werd veel. Ze werkt nu als staf lid van het Nederlandse team Invictus Games, onder andere om familie te begeleiden.

“Nog tot de doelgroep horen en anderen begeleiden vind ik nog wat ingewikkeld. Omdat ik niet meer aan een sport deelneem kon ik er wel van genieten als toeschouwer. In 2023 zijn de Games in Düsseldorf, dus na de evaluatie gaan we daar meteen mee aan de slag.”

Stephanie is al heel wat keren geïnterviewd, voor Veteranendag, in de Defensiekrant, Militaire Courant, zelfs in de Linda. Ze geeft lezingen en is te horen in een TEDtalk (<https://www.youtube.com/watch?v=Py4zk-6dSpo>). Waarom?

“Het is mijn proces, daar sta ik niet zo bij stil. Dat gezien wordt wat ik doe, hoe ik het doe, dat het gewaardeerd wordt betekent veel voor mij. Iedere keer als ik mezelf terugzie in een interview of als ik een lezing voorbereid, ben ik er weer bewust van dat het niet gewoon is, maar heel bijzonder.”

En dat is het! Ik hoop dat je nog lang anderen wil inspireren met jouw openhartige verhalen.

UIT-*ingezonden*

Uitreiking

(postuum) van MOK en EVO

In het kader van erkenning en waardering reikte de Regimentscommandant op vrijdag 18 maart het Mobilisatie Oorlogskruis en Ereteken voor Orde en Vrede postuum uit aan de nabestaanden van de sergeant der 2 e klasse Arnold, Eugene, Esperance Herbig en korporaal Cornelis Marinus Albert Alwin Rusche die beiden gediend hebben bij het KNIL en ook beiden als krijgsgevangene hebben moeten werken aan de Birma-Siam spoorlijn.

De kleinkinderen en achterkleinkinderen van deze militairen werden ontvangen bij de Historisch collectie van ons Regiment en na een rondleiding door de collectie werd op eerbiedwaardige wijze de versierselen die horen bij het Mobilisatie Oorlogskruis en het Ereteken voor Orde en Vrede officieel overhandigd. Uiteraard werd daarna met onze regimentsdrank 'het palmpitje' een toast uitgebracht op de twee postuum gedecoreerde Regimentsleden, hun familie en.... op het Regiment!

Jeroen Hoeksel

Reünie

logistieke operaties Afghanistan

Na uitstel (door ons alom welbekende redenen) was het dan eindelijk zover! Op zaterdag 2 april 2022 vond de reünie Logistieke Operaties Afghanistan plaats op de Generaal-majoor Kootkazerne in Stroe. Deze werd georganiseerd door de veteranen verenigingen van het Regiment Bevoorrading & Transport (VVRB&T) en Regiment Technische roepen (VVRTT).

Voor deze reünie werden alle veteranen uitgenodigd, die vanaf 2002 hebben gediend in de logistieke- of de verplaatsingsorganisatie ter ondersteuning van de missies in Afghanistan, ongeacht locatie, functie of eenheid. Ook logistiek personeel dat in deze periode in een algemene of staffunctie en/of bij een andere eenheid heeft gediend was van harte welkom.

Het werd een mooie reünie met fijne ontmoetingen tussen oude kameraden en dat leverde mooie gesprekken op. Uiteraard ontbraken de leuke en stoere verhalen niet en werden herinneringen opgehaald aan deze voor elke veteraan indrukwekkende periode.

Op naar de volgende reünie...

De foto's zijn terug te vinden op:

<https://veteranenbent.nl/fotos/15-reunie-logistieke-operaties-afghanistan>

Witte Anjerperkjes

“Vrijheid is niet vanzelfsprekend. Het is een groot voorrecht waar we zuinig op moeten zijn. Dat blijkt wel uit de actualiteit. Het blijft dan ook belangrijk om stil te staan bij onze vrijheid, die wij in mei 1945 herkregen en om dankbaar te zijn richting iedereen die zich voor onze vrijheid heeft ingezet. In het verleden maar zeker ook nu....”
(Citaat uitnodiging afkomstig van de burgemeester van Apeldoorn, Ton Heerts)

Om deze dankbaarheid te tonen, zijn ook weer in 2022 diverse Witte Anjerperkjes geopend. Ondermeer in Apeldoorn, Ermelo, Vliegveld Valkenburg, Aalsmeer, Rijen, Schagen en Stijn, zijn deze gerealiseerd als eerbetoon aan onze veteranen. Noemenswaardig is het Witte Anjerperkje in de Zwaluwenberg, de

residentie van de Inspecteur Generaal Krijgsmacht. Het waren memorabele momenten waarbij oude en jonge veteranen uitgenodigd waren, om deze openingen bij te wonen.

In 2019 is het Nationaal Comité Veteranendag begonnen met de oproep aan Nederlandse gemeenten om hun veteranen te eren en waarderen met een speciaal Witte Anjer perkje dat bloeit in de dagen en weken voorafgaand aan de Nederlandse Veteranendag, wat jaarlijks op de laatste zaterdag van de maand juni plaatsvindt. De Witte Anjer staat symbool voor de waardering voor veteranen.

Meer informatie over dit initiatief vindt u op de website Veteranendag.nl.

Iveco MTV - Manticore

Multirole Tactical Vehicle.

Volgend jaar begint de instroming van bijna 1200 stuks Iveco Manticore als vervanger van de MB. Er volgen diverse uitvoeringen. Het voertuig heeft een 6,7 liter, 280pk, 1000Nm sterke turbo-dieselmotor, gekoppeld aan een automatische versnellingsbak met zes versnellingen en hoge/lage gearing, moet zorgen voor prima mobiliteit in elk terrein. Het is permanent vierwiel aangedreven met sperdifferentiëlen op de voor- en achteras en de tussenbak.

Lintje Heleen Loef

Het heeft Zijne majesteit behaagd...

Heleen Loef, vrijwilliger bij de Historische collectie en de VVRB&T werd op 26 april met een smoesje door haar echtgenoot Willem meegevoerd naar Landgoed Zonheuvel in Doorn. Besef hebbend dat haar man er meestal niet zo netjes uitzag als ze 'ergens' heengingen, en dat het 26 april was, deed haar onderweg al iets vermoeden. Toen ze bij aankomst haar kinderen en schoondochter, enkele vrienden en de RC zag, wist ze het zeker. "Ik krijg een lintje!" En dat was uiteraard ook zo.

Met 15 andere gemeentegenoten ontving Heleen een Koninklijke Onderscheiding voor de vele jaren dat zij als vrijwilliger verbonden is voor o.a. de EHBO Vereniging Nederland, het Nederlandse Rode Kruis, de Lotus vereniging, het Nationaal Militair Museum en natuurlijk onze Historische Collectie Bevoorradings- en Transporttroepen. Vele bestuursfuncties heeft zij bekleed -en doet dat nog-, en de lijst die de burgemeester van de gemeente Utrechtse Heuvelrug uitsprak, was zolang dat iedereen in de zaal hier respect voor had. Zij werd benoemd tot lid in de orde van Oranje-Nassau. Wij feliciteren Heleen en hebben bewondering voor alles wat zij heeft gedaan en nog steeds doet voor ons regiment.

Herdenken doe je samen, maar Vrijheid vieren ook!

Frits van der Ley

Jaarlijks terugkerend en het blijven indrukwekkende evenementen: Dodenherdenking op 4 mei en Bevrijdingsdag op 5 mei.

Corona heeft ook de afgelopen 2 jaar roet in het eten gegooid. Beide evenementen konden niet doorgaan, of werden op zeer kleine schaal georganiseerd. Meemaken is toch het mooiste en indrukwekkendste en de laatste editie van beide gedenkdagen konden doorgang vinden.

Er wordt tijdens dodenherdenking op vele plaatsen stilgestaan bij deze gebeurtenis, zo ook in Loenen (Gem. Apeldoorn) bij het Nationaal Ereveld. Een flauw zonnetje en geen regen zorgden ervoor dat het erg druk was. Vele veteranen waren daarbij aanwezig en zij zagen hoe gastvrouw Aldith Hunkar het programma hoste. De toespraken van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, Hanke Bruins-Slot, die van Els de Kom -kleindochter van verzetsstrijder Anton de Kom- en opperrabbijn Binyomin Jacobs waren zeer indrukwekkend. De muzikale omlijsting werd verzorgd door acteur en zanger Jon van Eerd, die werd ondersteund door het jeugdorkest "Het Britten". Na de taptoe, 1 minuut stilte en het Wilhelmus, volgden de kransleggingen. Verschillende belangenorganisaties legden hun krans, om zo de gevallen te herdenken. Na een wandeling en bezichtiging op het ereveld zelf, keerde iedereen huiswaarts. Mooi dat we dit samen konden herdenken...

Veterans B&T all the way!

Een dag later. Plaats van handeling: Wageningen. Een samengesteld detachement van Veterans B&T en Veteranen van het Transportbataljon liep mee met het defilé. We waren er toch met zo'n 20 personen en een even groot aantal van het Transportbataljon. Een volwaardig peloton dus! Het flauwe zonnetje had plaatsgemaakt voor een hele mooie volle zon en dus was het extra genieten. Regimentscommandant Marc Souman en Regimentsadjutant Hans Berkers waren naar dit evenement gekomen om met de liefhebbers een 'Palmpitje-toost' uit te brengen op onze vrijheid en op het regiment.

Een mooi defilé en het meest indrukwekkende waren toch wel de mensen die langs de weg stonden en applaudisseerden; een gebaar van respect, dankbaarheid en erkenning! Supermooi! Na het defilé een gezellig nababbelen met elkaar, waar het natje en het droogje niet mochten ontbreken. Na voldoende van dat alles te hebben gehad, keerde iedereen tevreden huiswaarts. Mooi dat we dit samen konden vieren...

Tot het gaatje

Jan Boes

Nog niet zo lang geleden kwamen vijf 43 AAT-ers en twee weduwen weer bij elkaar op 13 oktober 2021. Daarbij opgeteld nog negen begeleiders om gezamenlijk er een gezellige dag van te maken. De organisatie was toen nog in eigen hand. Maar door de leeftijd werd het zo zoetjes aan toch een te veel omvattende taak. Regimentscommandant overste Henk Plenk, toen nog commandant van het regiment, hoorde het probleem en bood aan de eerstkomende reünie door het regiment te laten verzorgen. Een vreemde gewaarwording wanneer je alleen nog maar een gewenste datum moet opgeven en je verder nergens mee behoeft te bemoeien.

De datum was al snel vastgesteld en het regiment deed de rest. Het aantal inschrijvingen was tot op 10 juni jl. voor mij nog onbekend maar uiteindelijk waren er toch nog vijf 43-ti-

gers en twee weduwen en ook nu weer een aantal begeleiders waarmee het aantal op elf deelnemers kwam.

240 Dienstencompagnie had weer toegezegd de maaltijd te zullen bereiden en hoe kan het ook anders, het werd weer een goede rijstmaaltijd. De drankjes kwamen ditmaal niet uit eigen portemonnee maar werden verstrekt door het regiment, waarvoor dank.

Movers vinden alsnog de weg naar Soesterberg!

Op donderdag 19 mei was het dan eindelijk zover, de al twee keer uitgestelde Movers reünie kon eindelijk doorgaan. Op deze zonnige, bijna zomerse dag, met één regenbui van 13.15 tot 14.45 uur (vraag maar aan Kees H. en Johan v. D.), kwamen 103 (oud-) Movers samen, op het terrein van Museumpark Logistieke Diensten in de MFR De Palm pit bij de Historische Collectie Bevoorradings- en Transporttroepen te Soesterberg.

Na een kopje koffie of thee met appelflap volgde, een openingswoord van Geert P., onze Regimentscommandant Lkol Souman en een moment van stilte voor de ons ontvallen Movers. Daarna, gingen velen op zoek naar hun collega's en maten en kon een middag van vele (sterke) verhalen beginnen.

Daarnaast was er een doorlopende film over Movers in Afghanistan. Vele collega's hadden ook hun persoonlijke fotoalbums en andere attributen uitgesteld op de daarvoor bestemde tafels waar menigeen een kijkje nam.

Natuurlijk mocht de BBQ niet ontbreken. Dus om 17.30 uur was het zover, tijd voor een stukje vlees/kip, stokbrood en salade.

Uiteindelijk kwam er rond 20.00 uur en einde aan deze dag. Waarbij de nog aanwezige gasten vrolijk meehielpen met het opruimen.

Speciale dank aan de beheerder en vrijwilligers van de HCB&T en Stichting 43 BEVO.

Mocht u nu ook zo genoten hebben van deze dag en denken "ik wil zo'n dag ook wel een keer (mede)organiseren", neem dan contact op met Peter Koenen. Zeker omdat twee van de huidige organisatoren voor een volgende keer niet beschikbaar zijn.

Dank voor uw komst,
Het organiserend team Peter, Geert, Kees en Johan.

De samenkomst werd evenals vorig jaar gehouden in het VOC te Soesterberg. Voormalig regimentscommandant Marcel Vial, momenteel vrijwilliger

bij het VOC, had zich verantwoordelijk gesteld voor een goed verloopende reünie.

Regimentscommandant overste Marc Souman en majoor Jurgen Berenbas, commandant van 240 Dncie (onze adoptant), waren als gastheren aanwezig. Beiden hielden ter verwelcoming een korte toespraak. Bas Reehorst tenslotte, dankte beide heren voor de organisatie van deze dag.

Verwonderlijk hoe zo'n stel hoogbejaarden, samen met de begeleiders zich wisten te vermaken. Sergeant-majoor Marcel Bothe van 240 Dncie had zich evenals vorig jaar weer garant gesteld voor de kwaliteit van de maaltijd die, zoals eerder gemeld, van goede kwaliteit was. Tijdens het uitbuiken werd er nog wat nagepraat maar al gauw bleek de leeftijd toch een te lange "nazit" en langzaam aan werd het stiller in de voor ons grote zaal welke sfeervol was ingericht. Ook genoemd mogen worden de vrijwilligers en koks achter de bar die ons rijkelijk hebben voorzien van een hapje en drankje.

Op de vraag: of we volgend jaar nogmaals met hetzelfde gezelschap zo'n dag zullen gaan beleven, werd positief gereageerd en in het vertrouwen dat dit inderdaad nog te realiseren zal zijn werd hartelijk afscheid genomen. De opmerking "doorgaan tot het gaatje" zullen we derhalve graag gestand doen.

Terugblik reünie

1 (NL) VN Support Command

Alex Donswijk

Op zaterdag 14 mei 2022 werd op de Generaal-majoor Kootkazerne in Stroe de reünie georganiseerd voor het personeel van 1 (NL) VN Support Command. Deze eenheid maakte in 1994 en 1995 in voormalig Joegoslavië deel uit van de UNPROFOR-missie en had als taak het Infanteriebataljon in Srebrenica in Noord-Bosnië te bevoorraden.

Na een jaar uitstel door 'omstandigheden', vond dan toch echt de reünie plaats. Op die datum was Gebouw 540 oftewel het bedrijfsrestaurant van de Genmaj Kootkazerne in Stroe/Garderen geheel en al gereserveerd voor deze reünie. De reüniecommissie had ervaring in dit opzicht, immers bij het 25 jarig jubileum in 2019 had dezelfde ploeg de reünie ook georganiseerd en voorbereid. Bij de voorbereidingen van zo'n reünie wordt nauw samengewerkt met de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen.

Dankzij de inzet van het personeel van Paresto, Baseco GMK en de ondersteuning van enkele militairen van het B&T Co en het OCTLOG vond onder schitterende weersomstandigheden een heel relaxte en gezellige reünie plaats waarbij rond de 200 personen aanwezig waren. Wat enorm scheelde was de vlotte kazerne-toegangsregeling dankzij de QR-code op ieders smartphone; gerealiseerd door ons mede reünie-commissielid/webdesigner Willem Ruiter.

Na het welkomstwoord door kolonel b.d. Loek Habraken en een toespraak door kolonel b.d. Frans van der Hooft namens de 4 oud-commandanten van 1 (NL) VN Support Command (ook kol b.d. Willem van Dullemen en Ikol b.d. Dick Modderman waren aanwezig) was er aansluitend 1 minuut stilte voor de ons ontvallen (oud)collega's.

Kol Ludy de Vos van het Veteraneninstituut en onze Regimentscommandant, Ikol Marc Souman waren de volgende sprekers, waarbij door de laatste - samen met de reünisten - een toast op het Regiment werd uitgebracht middels - u raadt het al - een heerlijk PALMPITJE.

Daarna was het tijd voor min of meer serieuze reünie-aangelegenheden zoals terugblikken, (sterke) verhalen uitwisselen, het delen van herinneringen en het bekijken van de opgestelde voertuigen. (met dank aan Adjudant Herman

Boers) Maar ook eigen meegebrachte militaria, beeldmateriaal en fotoboeken werden bekeken. Het lunch-buffet was goed verzorgd en heerlijk! Daarna was het tijd voor het maken van de reünie-foto's: van alle aanwezigen en van de diverse rotaties en ook van de aanwezige vrouwelijke Support Commanders.

Wat niet onvermeld mag worden was de aanwezigheid van stands van veteranenorganisaties. Deze werden goed bezocht en vervullen een belangrijke rol voor veteranen die op zoek zijn naar informatie. Natuurlijk was ook onze eigen VVRB&T-stand met personeel aanwezig met o.a. info over ons Regiment en verkoop van diverse kledingstukken en andere memorabilia. Ook de stand van Bureau Geschiedschrijving van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen was er bij.

Bijgaande foto's geven een indruk van het geheel, meer foto's en overige info is te zien op de websites van 1 NL VN Support Command en uiteraard die van Veteranen BenT. Over deze missie is ook een boek geschreven: "United Nothing", door Support Commander Henk de Pater.

Uiteindelijk ging op een zeker tijdstip de TAP open en werd er menig, (ook wel een o.o) biertje geschonken en gedronken tot ongeveer 18:30 uur.

Al met al kunnen we terugkijken op een schitterende reünie die vlekkeloos is verlopen. De reünie-commissie bedankt dan ook iedereen die er aan heeft bijgedragen.

ANEKDOTE

“Van jeugdige overmoed naar een mooie vriendschap”

Michel Roest

Ik heb in 1993 gediend bij het 1(NL/BE) UN Transportbataljon en heb, als 10 tonner chauffeur, vele ritten mogen maken. Niet altijd waren de ritten even ‘prettig’ en soms vonden wij dat terugkoppeling nodig was. Enerzijds om onze ervaringen te delen en anderzijds stoom af te blazen, om vervolgens weer door te kunnen gaan.

Zo hadden wij een rit om goederen op te halen voor een hulporganisatie en deze af te leveren in Busovaca. We hadden daar wat ervaringen opgedaan die niet helemaal fijn waren en wilden terugkoppeling met iemand van de bataljonsstaf. Deze werd gehonoreerd en zou niemand minder dan luitenant-kolonel Paul Schipper zelf de debriefing doen.

We zaten in de ‘televisie- ruimte’ om ons verhaal te doen en in mijn jeugdige overmoed zei ik tegen de bataljonscommandant dat de staf eens wat vaker op de werkvloer (dus “op rit”) moest zijn en zelf eens moesten ervaren wat er onderweg zoal gebeurde. De overste keek mij aan en ik dacht, daar gaan we.... “Dat is goed”, zei Schipper. “Roest, ik ga de volgende keer met jou mee”. Nou dan... leuk, een overste naast mij als bijrijder en de hele dag netjes doen en je aan de regels houden. O ja, en de ‘luit’, onze PC Ted Zantvoort, was er ook minder gelukkig mee. Nu waren we een paar dagen tot de ‘baas’ veroordeeld! En bedankt!

Enfin, de volgende rit stond op vertrekken en daar stond de overste bij ‘mijn’ voertuig. We deden samen de inspectie en toen we zouden instijgen, zei de overste: “Roest, het lijkt mij verstandig dat ik gelijk weet waar het over gaat, dus ik rij....”

Bleek dus dat de overste in bezit was van alle rijbewijzen! Ik moet je zeggen, met de 10-tonner kon hij prima overweg! Onderweg ook nog een lekke band gehad en samen hebben we het wiel verwisseld, zodanig dat hij behandeld moest worden aan een handwond, veroorzaakt door de verlengbuis van de dopsleutel die uitschoot. De wond viel uiteindelijk wel mee, alleen daar dacht de medische ondersteuning, die standaard op elke rit meeding, heel anders over: De sergeant- gewondenverzorger vond dat de ‘baas’ goed behandeld moest worden en een paar rollen extra verband, pleisters en drukverband vielen hem ten deel. Was niet nodig, maar ja, zo vaak krijg je niet een ‘zeer gewonde’ overste als patiënt, dus dat zouden ze vakkundig wel even fixen. Niet voor niets lessen ZHKH en EHAF gevolgd, kom op zeg!

In de cabine hebben we hele prettige gesprekken gevoerd. Het ging over alles en niets. Dit in tegenstelling tot wat ik eigenlijk eerst verwachtte. Interesse voor elkaar, over het thuisfront, hobby’s en wat drijft iemand in het leven. Het was een leuke rit en heb luitenant- kolonel Paul Schipper op een hele andere manier leren kennen, namelijk als Paul Schipper.

Nu, jaren later hebben we nog regelmatig contact met elkaar. We zitten samen in het bestuur van de reünie- commissie ‘T2- T6’ en ook over een paar andere onderwerpen spreken Paul en ik elkaar regelmatig. Er is een mooie vriendschap ontstaan.

Paul Schipper als maatje in de cabine op de 10- tonner? Ik kan het iedereen aanbevelen!

Wij zijn op zoek naar jou!

Heb jij ook dat ene grappige verhaal, of juist dat ontroerende of onvergetelijk moment? Die anekdote die eigenlijk alleen maar bij Defensie kan gebeuren? Schroom niet en stuur je verhaal (eventueel met foto) in naar de redactie: Communcatie@veteranenbent.nl. Frits start dit nummer met zijn anekdote. Ben jij de volgende?

DE SPRONG MICHIEL HELLER

Frits van der Ley

Naam: Michiel Heller

Leeftijd: 47

Overig: Geboren in Nijmegen

We zaten beiden in Lukavac en hebben elkaar weinig getroffen. Tot het moment dat wij een paar jaar geleden aan de praat raakten met elkaar tijdens de landelijke Veteranendag in Den Haag. Sindsdien hebben we regelmatig contact. Niet in de laatste plaats omdat het bedrijfsleven ons gelokt heeft, maar zeker omdat we beiden het veteranenleven een warm hart toedragen. Hieronder lees je er meer over, echter het kan zijn dat je Michiel kent van televisie. De in-, op-, over- en uitslag van de Covid 19- vaccinaties heeft hij met het bedrijf waar hij werkzaam is verzorgd en dat kon rekenen op hoog bezoek: niemand minder dan oud- minister van VWS, Hugo de Jonge. ‘De Sprong’ in het commerciële logistieke leven, ooit gewaagd door Michiel Heller.

Waarom ben je ooit bij Defensie gegaan?

“Van kleins af aan wilde ik al militair worden. Dat zat er al dus vroeg in. Het sportieve en avontuurlijke aspect van de job trok me heel erg aan. School was niks voor mij en op m’n 18e ben ik als dienstplichtige begonnen. Dat was in 1993.”

Welke uitzendingen heb je gedaan en hoe kijk je daarop terug?

“In 1994 ben ik als Toegevoegd Sie S4 bij het Support Command in Lukavac uitgezonden geweest. Vanwege mijn functie en opdracht (in- en out survey) ben ik destijds bij alle compounds in Bosnië en Kroatië geweest. Mijn uitzending als 19-jarige jongen is bepalend geweest voor mijn verdere leven en de basis voor mijn carrière. Het heeft mij echt gevormd.”

Wat is je daarvan bijgebleven?

“Oh heel veel! Het eerste waar ik aan terugdenk is de kameraadschap. Deze is uniek en heb ik daarna nooit meer ergens ervaren. Met ons vriendenclubje de ‘Lukavac Lunatics’ hebben we nog steeds veel contact. Dit jaar gaan we met z’n zessen een terugkeerreis maken naar het voormalige Joegoslavië en overnachten we o.a. in

‘Zomerrust’ bij gastheer Rob Zomer. Maar ook minder leuke dingen die een flinke impact hebben gehad op mijn kijk op mensen en het leven in het algemeen.”

Je hebt ooit “De Sprong” gewaagd. Wat was jouw overweging?

“In Bosnië kwam ik in aanraking met operationele logistiek. Dat bleek ik erg leuk te vinden en was er ook goed in. In 1995 kon ik na mijn terugkeer van de uitzending niet meer aarden binnen Defensie en koos toen om de burgermaatschappij in te gaan. Sindsdien ben ik werkzaam in de sector Transport & Logistiek.”

Was het de moeite waard?

“Ja, dat kun je wel zeggen. Ik heb een mooie succesvolle carrière opgebouwd. Toch zit er diep van binnen nog ergens een waakvlam die gloeit als het over Defensie gaat. En dat zal altijd zo blijven.”

Wat doe je nu?

“Ik ben nu Director Operations Benelux bij Movianto in Oss en operationeel verantwoordelijk voor onze vier vestigingen in de Benelux met ruim 800 mensen. Movianto is een logistiek dienstverlener in de gezondheidszorg. Wij versturen naar 200 landen wereldwijd en doen o.a. jaarlijks de logistiek voor de griepvaccinatie. Ook de COVID vaccin operatie doen wij voor het RIVM.”

Zijn er verschillen en overeenkomsten?

“Jazeker! Er zijn aardig wat verschillen maar ook zeker overeenkomsten. Zo heb ik de COVID vaccin operatie gemodelleerd naar onze OPS- room van het Support Command in Lukavac. Bij Movianto heb ik alle functies uit de verschillende afdelingen gehaald en bij elkaar gezet die nodig waren op die operatie aan te sturen en uit te voeren. Denk aan transportplanners, customer servicemedewerkers, supervisors uit het warehouse, security en een programmamanager die de dagelijkse leiding had. Inmiddels hebben we afgeschaald.”

Wat doe je nu nog met de IK2-17, met andere woorden, wat heb je meegenomen uit dienst?

“Bepaalde elementen pas ik zeker nog toe. Met name bij projectmanagement en zeker bij crisismangement. Dan komt de kennis en ervaring zeker nog van pas.”

Ik zeg KL/ Defensie/ Uitzending. Welk gevoel wekt dat bij jou op?

“In één woord: TROTS! En een tweede begrip dat in mij opkomt: DANKBAAR. Zonder de basis die bij Defensie gelegd is was ik nu niet waar ik nu ben op mijn levenspad. En dit geldt ook voor andere veteranen. Veteranen, ik heb er enkele in dienst, staan ook altijd al met 1-0 voor tijdens een sollicitatiegesprek. Ik weet als geen ander uit welke hout zij gesneden zijn!”

Mis je de KL wel eens?

“Ja, nog elke dag ondanks dat ik relatief kort bij de KL heb gezeten. Man, wat een impact heeft dit gehad.”

BMTT BATALJONS MOTOR TOERTOCHT

Voor de 27e keer werd vandaag de Bataljons Motor Toertocht BMTT. Deze is in de negentiger jaren ontstaan uit 105 Tbat, later 200 BevoTbat. Ongeveer 40 deelnemers verzamelden donderdagavond in Kerkrade om de tocht vooral erg gezellig te beginnen met een drankje en een heerlijk menuutje! Na de maaltijd mocht de RC even brommers kijken 😊 en de deelnemers toespreken. Hij bood ze de steun vanuit het regiment aan om deze tocht

te promoten en onder de aandacht te brengen van vooral wat jongere motormuizen binnen het Regiment! Daarna nam de RA het over en op zijn bekende wijze leidde het Regimentslied in, uiteraard gevolgd door een toast op de BMTT en op het regiment. Wat een mooi evenement en wat een leuke mensen bij elkaar!!! De tocht door Eiffel bedroeg 300 kilometer en iedereen heeft genoten!! Volgend jaar weer en... heb je interesse? Neem contact op met de RA!!

IN THE PICTURE

Ted Zandvoort

Dit keer eens geen foto uit de wat “recentere” uitzendgeschiedenis zoals Bosnië, Afghanistan, Irak e.d. maar een plaatje gemaakt in Indonesië. Een foto gemaakt in de stad Banda Atjeh op het eiland Sumatra.

De aanleiding voor dit alles was de alles vernietigende Tsunami van 26 december 2004. In de winter van 2005 kregen we de opdracht om af te reizen naar de Kroatische havenstad Ploce en ons daar te melden bij Mr. George Brown director van MMU (Material Management Unit) van NAVO op de Balkan. Daar lagen namelijk alle noodbruggen die ooit in Bosnië en Kosovo dienst hadden gedaan, uiteraard in onderdelen, opgeslagen.

Onze eerste uitdaging was om samen met een aantal specialisten van de genie en de brug fabrikanten Bailey & Mabej Johnson alle onderdelen te inventariseren en te labelen zodat er complete bruggen ontstonden van diverse lengtes en sterktes. Een klus die enkele weken zou gaan duren en die vele uitdagingen kende waaronder een hotel zonder verwarming, want in de winter zijn de hotels in Kroatië gesloten. Dat werd dus slapen in de ivrieskou onder vijf dekens.

Na vier weken was het schip geladen en gereed voor een tocht van drie weken naar de haven van Banda Atjeh. Wij zijn twee weken later via Jakarta en Medan naar de hoofdstad van Sumatra gevlogen om het lossen van het schip en een gedegen overdracht van al het brugmateriaal voor te bereiden.

Mijn eerste indrukken van het getroffen gebied waren overweldigend. Wat een ramp, wat een chaos, wat een onbeschrijfelijk verdriet heerst hier. Vrijwel alles is weggevaagd, mega zeeschepen liggen kilometers landinwaarts. Kortom een dankbare taak om hier wat verlichting te brengen in een regio waar duizenden Nederlandse militairen gesneuveld zijn en nog altijd begraven liggen.

De foto in kwestie is gemaakt in een prachtig historisch gebouw in het centrum van Banda Atjeh waar de officiële overdracht van het materiaal aan de Indonische autoriteiten plaatsvond. Ik zit hier in een soort tweepersoons troon, bedekt met goud en bedoeld om stellen in te trouwen. Om mondiale aandacht voor deze ramp te vragen gaven ook Jackie Chan en Miss World acte de préecense, die oprechte interesse toonden in ‘die buitenlandse militairen met die vreemde pakken’ (Jungle) even een praatje met ons te maken.

Kortom een hele bijzondere opdracht die, ondanks al het leed dat er het gevolg van is en waar ik zeker bij stil sta, ons werk zo bijzonder maakt.

Ik wil Ron Martens nomineren voor de volgende editie

COLUMN

Inka Logister-Proost

TOON

*Kom sneeuw witte
vreeee-des-duif,
sla nu je vleu-gels uit,
vlieg met je meehee,
over land over zeehee.*

Ik hoorde op de radio dit liedje van Marianne Weber en het wil niet meer uit mijn hoofd. Een oorworm noemen ze zo'n 'hangend' liedje. Lekker dan, ben niet eens fan. En ik heb het niet zo op duiven.

Als klein meisje op de Dam duiven voeren. Nog vóór ik met mijn handje in zo'n puntzakje vogelzaad kon graaien, kwam de duiven-tsunami al op me af. Om mezelf te redden gooide ik snel het zakje op de grond, rende weg en aanschouwde op afstand de voedseloorlog die ik had ontketend.

Die priemende ogen van die vliegende ratten terwijl ze pikken in straatafval. Een tijdje terug - naïef als ik was - genoot ik van mijn uitzicht op twee tortelduiven, koerend op de balustrade van het balkon. Super romantisch, iedere dag weer. Tot ik zag wat die schijlijsters hadden veroorzaakt.

Inmiddels is mijn waardering voor de duif wel wat toegenomen. In mijn werk als ergotherapeut heb ik al enkele keren een duivenmelker als cliënt gehad. Vol passie raken ze er niet over uitgepraat; koppeltjes maken is geen sinecure als je een mooi duivenbestand wil houden. Ze paarlustig maken, kweekhokken timmeren, duivenmanden sjouwen. Trainen en prijzengeld. Ik kan wel met recht zeggen dat ik er verstand van heb gekregen. Maar misschien overdrijf ik wat.

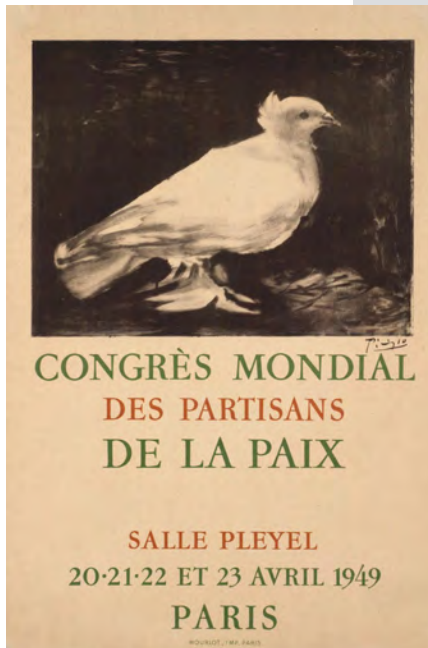
Bij één duivenhouder ben ik zelfs op huisbezoek geweest, beter gezegd: op duiventilbezoek. Om mee te denken hoe hij zijn hobby kon blijven uitvoeren. Daar zag ik wat tegenop. Totdat ik de wederzijdse liefde zag. Ze aten uit z'n handen en van zijn lippen. En waar hij ze ook uitzette, 100 of 1000 km verder weg, ze kwamen altijd terug.

Die koekeroes zijn ooit tot vredessymbool verheven. Het Bijbelverhaal over Noach verwijst naar de duif die door hem wordt losgelaten nadat de ark was vastgelopen op de berg Ararat. De vogel kwam na een tocht teruggevlogen met een olijftakje in de snavel. Dat betekende dat de aarde na de zondvloed weer was drooggevallen. Ik sluit niet uit dat Noach van die rotduif af wou, maar dat het beessie gewoon weer terug kwam vliegen. Misschien is dat een betere verklaring voor de eer die deze vogel toekomt: als hij zich ergens thuis voelt, blijft hij hardnekkig terugkomen, *no matter what*.

Zou Pablo Picasso dat ook bedacht hebben, toen hij de gevederde vrede stichter schilderde ten tijde van de wereldvredeconferentie?

Met enige regelmaat heb ik een periode waarin ik het journaal nauwelijks kan verdragen. Aangrijpende beelden van *never ending stories* maken me wanhopig, machteloos en verdrietig. "Doif is dood", flitste door mijn gedachten. Weet je nog, hoe Toon Hermans intens treurig keek tijdens zijn mislukte goocheltruc? Zo kijk ik de laatste tijd naar het wereldnieuws. Je zou er als vredesduif een burn-out van kunnen krijgen.

Wellicht is het tegendeel waar. Het vredesduifsymbool is populairder dan ooit. De duif vliegt daar, waar het luchtruim gesloten is. Hij komt altijd thuis.

HET GROTE VERGELIJK

Michel Roest

Bijna 30 jaar geleden is het alweer dat ik bij het 1 (NL/BE) VN Transportbataljon zat als chauffeur op de 10-tonner, de DAF YAZ 2300. In deze tijd is er veel, erg veel veranderd. De Scania Gryphus, ofwel de Scania XT, is inmiddels de vervanger van de legendarische 4- en 10-tonners van DAF.

De hoogste tijd voor een fijn vergelijking van mijn ervaringen van vroeger met de techniek van nu.

O wat een geweldig vooruitzicht was dat, mijn dienstplicht oproep voor de 4-tonner opleiding in Bergen op Zoom. 1992 was het jaar, 20 de leeftijd. Het idee een vrachtwagenrijbewijs over te houden aan mijn diensttijd sprak mij wel aan. Alleen kwam daar nog een andere interessante optie tussendoor, de mogelijkheid als vrijwilliger naar Bosnië te gaan met het 1 (NL/BE) VN Tbat. Na daarop ingeschreven te hebben en ook aangenomen te zijn, bleek het doel chauffeur op de 10-tonner te worden. De DAF YAZ 2300!

Wat een heerlijkheid. Fase 1 was de 4-tonner opleiding in Raamsdonksveer. De eerste meters met een (toen nog voor je gevoel) traag kruipend, log bakbeest. Naarmate de geoefendheid wat beter werd, begon het grote genieten. Lekker

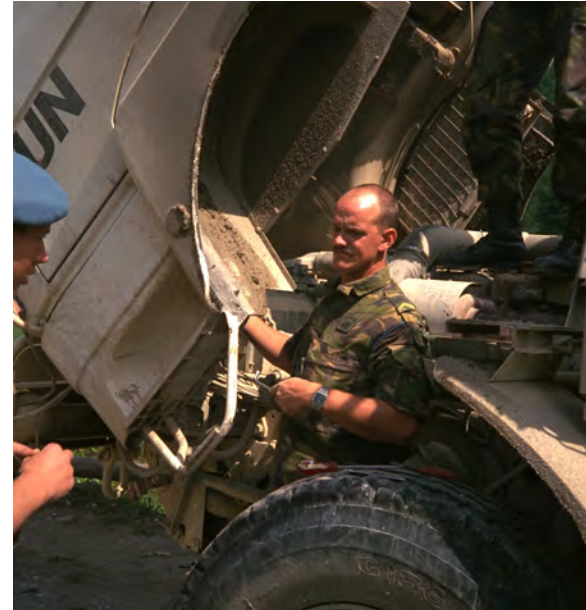

om het terrein in te gaan, door het rulle zand en de grote plassen te ploegen. Met uiteraard hier en daar een vastloper tot gevolg...

Fase 2 werd de rijopleiding in Veldhoven, PIROC. De 10-tonners voor de rijopleiding kwamen vers van het MOB-complex. 10 jaar oud en nog maar 200 km op de teller. De eerste indruk was er alleen een van lichte teleurstelling. Van de comfortabele, luchtgeveerde stoelen werden we teruggezet op starre canvas stoelen met weinig comfort. De auto's toonden tamelijk spartaans.

Maar wat een wagens! Zonder teveel specs en technische details te gaan opsommen waren er wel een aantal zaken die de auto erg aantrekkelijk maakten voor het gebruik zoals wij deden in Bosnië. Het 6-wiel aangedreven voertuig had een lengte- en 3 dwars-sperren. Ofwel, alle wielen konden met elkaar in verbinding komen te staan. Net een rupsvoertuig op wielen. We hebben meegemaakt dat we op het grote geitenpad in Bosnië onderweg een Engels civiel konvooi tegenkwamen met DAFs 3300 ATI die we geholpen hebben een nat en glad gedeelte van het pad op te komen. Wij beladen met de gebruikelijk 13 a 14 ton, zij onbeladen. Zij slechts met achterwielaandrijving, wij met onze 6 wielaandrijving en alle spers erin, machtig!!

De halfautomatische schakelbak met koppelmvormer en 8 pneumatische versnellingen was een genot in het gebruik. Lekker relaxed op vlak terrein in de automaat, soms een veroorzaker van stress bij het vlot opschakelen heuvel op en de

tussenbak die tussen 4 en 5 bleef hangen wanneer het te snel ging. (weten we het nog?) Dan soms weer helemaal terug naar z'n 1 en opnieuw beginnen.

Comfort en ruimte was er weinig. De plunjebaal met slaapzak en schone onderbroek hing aan de ALK (de HIAB AutoLaadKraan). De combinatie van stoelen, bladveren en Kevlar platen in het scherfvest zorgden voor een polonaise van je nieren maar het was ruig en het was gaaf. Bouten van cabineleuningen kwamen los van de bevestigingspunten, bladveren braken er tussenuit, knietjes van het gasmechanisme begaven het, problemen te over. De van origine voor het Duitse laagland ontwikkelde auto's waren tegen het natuur- en oorlogsgeweld niet geheel opgewassen. Maar met de nodige inventiviteit en doorzettingsvermogen hielden we ze maximaal operationeel. Als onderdelen ergens al dan niet geschikt voor waren dan maakten we ze geschikt.

Zoveel anders lijkt het te zijn met de huidige defensievoertuigen. Het lijkt mij af en toe alsof er met een berg aan regels en voorschriften rekening moet worden gehouden, en daarbij de operationele functionaliteit in het geding komt. Het ding moet wat mij betreft geschikt zijn voor de job in inzetgebied en heel blijven. En als het kan je nieren op z'n plek houden.

Zo was bij de Scania XT natuurlijk een van de bekende problemen de hoogte van de auto + container. Na in het terrein gereden te hebben bleek het chassis van de auto te torderen, waardoor schade kon ontstaan. Hiervoor is een extra subframe ontwikkeld die dit effect tegen moet gaan. Alleen werd daardoor de totale hoogte van het voertuig met container te hoog, wel 2cm! De toegestane hoogte is 400cm. En volgens onze RDW mag je dan niet de weg op. Duss....

Voor te hoge voertuigen hadden we in Bosnië een prima oplossing. Niet de voertuigen aanpassen maar de brug gewoon modificeren.

In ieder geval was bij mij al lang de interesse gewekt om de Scania eens van binnen en buiten te leren kennen en of dit nou net zo'n werkpaard is als de 10-tonner. Nu heb ik een goede vriend met wie ik in Bosnië heb gezeten en die ook nog eens toevallig examinator is op de XT, Rob van Breemen.

Dinsdag 17 mei ben ik afgereisd naar Oirschot, en heb mij gemeld op de Generaal Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne. Na door Rob aan de poort te zijn opgehaald eerst even een bak koffie. Daarna met de voertuigpapieren onder de arm naar de lesvoertuigen.

Een groot aantal Scania's stond opgesteld op de plaat. En een daarvan was een prachtige 8-wielige continue aangedreven wagen met container. 10 meter lang, 4 meter hoog en 2,55 meter breed. WOW! Wat een beest als je er naast staat. Vier treden te beklimmen voor je in de cabine beland. Wat een paleis in vergelijking met de DAF. Terwijl ik mij achterover liet vallen in de luchtgeveerde stoelen ging mijn blik al over de talloze knoppen en meters.

Ik rijd zelf een mooie elektrische Skoda met alle toeters en bel- len, maar deze wagen blijft daar niet ver bij achter. Een dubbele tank voor de diesel die zelf de overheveling reguleert om gelijke niveaus te houden. Schijnt niet helemaal goed te werken maar ach, in de 10 tonners zaten niveaumeters voor 200 liter in een 300 liter tank...

Airconditioning met 3 instelbare zones, elektrische ramen, ABS + ESP, zelfs een radio zit er in (!!). Ook op deze 8 wielen zijn lengte- en dwars-sperren te zetten. Met gemakkelijke druktoetsen is alles in een oogwenk geregeld. Hill-assist? Het zit er op. Een automatische bak met 12 versnellingen zorgt voor de voorwaartse be- bewegingen. Een motorrem met niet 1 maar wel 6 niveaus, jongens waar houdt het op?! Wat een geweldige auto. Het lukte me zon- der problemen gelijk goed weg te komen met de wagen, netjes binnen de lijnen gekleurd, dus de instructeur tevreden :) De Scania wint het hiermee met glans, met mega afstand van de 10-tonner.

Maar dan vragen we natuurlijk ook wat verder naar de mogelijke beperkingen of mindere dingetjes, waar er toch wel een paar van zijn. Zo zit er best wel wat plastic in en op de wagen. De num- merplaten zitten in plastic houders, makkelijk om er een kwijt te raken tijdens een terreinritje. Het plafond in de cabine zit ook nou niet echt 'Geitenpad-proof' vast zeg maar. Het dakluik kan eigenlijk niet open vanwege het bagagerek wat op het dak gemonteerd zit. En wat als er wat stuk gaat? Er zitten geen me- chanische knietjes meer in het ding maar "drive by wire". Fix dat maar eens in het veld. Of alle fragiele onderdelen en elektronica. Dan moet er toch een monteur van Scania bij komen. En die zijn er eigenlijk onvoldoende. En wat als je dan stilstaat in bv Afgha- nistan? De plaatselijke Kwikfit bellen?

Bandenspanningsmeters die buitenom de velg zijn gemonteerd. Mooi hoor, maar zo kwetsbaar als wat.

Ik zou graag de Scania mee hebben genomen, en dan op naar Bosnië voor een lange testrit. Kijken of hij het waarmaakt in de omstandigheden die zwaar en bruto waren voor onze geliefde DAF's, maar die ons zelden in de steek lieten. Eigenlijk altijd ope- rabel waren middels inventieve ingrepen. Ons iedere keer ver- rasten waar de grens lag van wat de auto aankon. Die scheurden, piepten, kraakten, soms braken en ondersteboven in een ravijn terecht kwamen. Maar die ons in bijna alle omstandigheden brachten van A naar B en terug, iedere dag weer, ondanks hun bouw voor de lage landen.

De Scania Gryphus heeft zich nog te bewijzen. De wagen heeft veel, zoal niet alles om het de rijder naar de zin te maken en te ondersteunen in de job. Hem van A naar B te brengen en weer terug.

Maar ik ben een beetje bezorgd om al die fragiele dingen, al dat plastic...

De tijd zal het ons leren.

TASK FORCE FOX, MACEDONIË

Misha Krijgsman

MIJN EERSTE UITZENDING

Op 29 oktober 1990 is mijn loopbaan bij de Koninklijke Landmacht gestart. Eerst als KVV officier bij de infanterie, waarna ik beroepsofficier ben geworden. In een periode na het vallen van de Berlijnse Muur, waarbij de dienstplichtige militair wordt vervangen door de Beroeps Bepaalde Tijd (BBT'er) en de organisatie een andere focus krijgt. Een focus die bepaald wordt door de gewelddadige gebeurtenissen op de Balkan. Beginnende in Slovenië en al snel gevolgd in Kroatië en Bosnië-Herzegovina.

In deze periode van geweld en het vertrek van de eerste blauwhelmen naar Bosnië, bevind ik mij in mijn opleiding tot officier bij de Verbindingsdienst. Een tijd waarin de collega's in Ede druk zijn met de voorbereiding op hun taak in Sarajevo en de witte 4-tonners over het kazerneterrein rijden.

Na mijn switch naar het Regiment Intendance Troepen in 1993 en het vervullen van mijn PC functies, word ik in 2001 Plaatsvervangend Commandant 150 Gemengde compagnie. Inmiddels zijn de blauwhelmen vervangen door groene helmen en is ook Kosovo onderdeel van het conflict op de Balkan.

En dan is het ook mijn beurt om naar de Balkan te vertrekken voor mijn eerste uitzending.

v.l.n.r: Kap Misha Krijgsman, Maj Jim Gubbels, SM Gerrit v/d Meijden

In juni 2002 word ik door mijn toenmalige compagniescommandant majoor Michael Groenwoud gebeld met het bericht dat ik als Plv C National Support Element (NSE) moet deelnemen aan de NAVO missie in Macedonië. De missie Amber Fox is gericht op de bescherming van de aanwezige internationale waarnemers van de EU en OVSE door diverse NAVO partners en waarvoor de NAVO, onder de naam Task Force Fox (TFF) een troepenmacht beschikbaar stelt.

Task Force Fox

Op 17 sept 2001 start de missie onder Duitse leiding. En op 26 juni 2002 neemt Nederland de leiding (Lead Nation) van deze missie over en wordt ten noorden van Skopje de Nederlandse werklocatie Camp Fox van Duitsland overgenomen, dat als huisvesting zal dienen voor o.a. 302 Nederlanders. Naast de Nederlanders zijn ook Polen, Engelsen, Fransen, Denen en Duitsers onderdeel van TFF en zijn zij ook werkzaam op Camp Fox. TFF (NLD) bestaat uit een Hoofdkwartier (HQ TFF), Field Liaison Teams Staf Com-

pagnie, waaronder Force Protection en een National Support Element. Formeel 1 (NL) NSE genoemd.

1 (NL) NSE bestaat uit collega's van uit het hele CLAS, zoals diverse B&T eenheden, genie en diverse hersteleenheden. Met maj Jim Gubbels, C-160 Zw Tcie als C-1 (NL) NSE, sm van der Meijden, als CSM, en ik als plaatsvervangend commandant, vormen wij de staf. Daarnaast bestaat het NSE verder uit een Base Support peloton o.l.v. elnt Jan-Willem Francke, een Gemengd Bevoorrading en Transport peloton o.l.v. elnt Matthijs van der Hoeve en een Herstelpeloton, o.l.v. Kap René van Daatselaar.

Gezien de beperkte reactietijd van een ongeveer een maand, is mijn voorbereiding beperkt. Jim is reeds vanaf april 2002 op de hoogte van zijn deelname en gaat samen met de CSM als eerste naar het inzet gebied om als kwartiermaker op te treden. Ik moet mij zo spoedig mogelijk op de Harskamp melden voor een snel georganiseerde Missie Gerichte

Instructie (MGI), verzorgd door de collega's van Staf Divisie Logistiek Commando.

Deze MGI heeft als doel ons te informeren over het land Macedonië, de missie die wij daar gaan ondersteunen en allerlei handige informatie die je nodig hebt om goed voorbereid en veilig op uitzending te gaan. Tevens worden wij voorzien van extra PGU en is er (beperkt) tijd voor verlof.

Na een hectische tijd, meld ik mij op Eindhoven voor de feitelijk start van mijn uitzending. Tot mijn verbazing vliegen wij met een C-130 Hercules van de Luchtmacht naar Macedonië. De eerste keer in een Hercules, tussen de essentiële goederen, op weg naar een oorlogsgebied.

Bij aankomst op Vliegveld Skopje, taxiën wij van de landingsbaan naar de aankomsthal. Voor en achter het vliegtuig taxiën twee Mil Mi-24 Hinds van de Macedonische Luchtmacht. Beide helikopters zijn net teruggekeerd van een patrouillevlucht boven het noorden van Macedonië. Een spannende start van mijn eerste uitzending.

Voor de aankomsthal staan Jim en Gerit mij al op de wachten. Het echte werk kan beginnen!

De Nederlandse missie in Macedonië

De missie is vooral gericht op het faciliteren van de waarnemers (Field Liaison Teams). Om een nieuw conflict op de Balkan te voorkomen, is het belangrijk de potentiële partijen in de gaten te houden. Het gaat hierbij om de regeringsgezinde bevolking enerzijds en de Albanese bevolking, woonachtig in Macedonië, anderzijds. Beide partijen met een eigen agenda. Daarnaast is Macedonië een belangrijke doorvoerroute van NAVO personeel en materiaal, die vanaf de haven Thessaloniki naar Kosovo verplaatsen. Tevens bevinden diverse logistieke eenheden van diverse NAVO landen zich in Macedonië, ter on-

dersteuning van de missie in Kosovo. Al met al een belangrijk land voor de NAVO en voor TF Fox is het essentieel om het initiatief te behouden en proactief op te treden.

Gedurende de uitzending is het NSE primair gericht op supporting the force. Hierbij gaat het om het leefbaar houden van de base, het verzorgen van voedsel en brandstof en het inzetbaar houden van het (rollende) materieel. Daarnaast beschikt het NSE over een aantal VAU 10kN, uitgerust met waterzakken, om de bevolking te voorzien van vers drinkwater. Een (extra) humanitaire taak, als onderdeel van de diverse civiel georiënteerde projecten die TF Fox uitvoert in Macedonië.

Naast de ondersteuning van alle activiteiten op Camp Fox, heeft het NSE ook tot taak de 'buitenposten' te voorzien van de benodigde logistiek. Ten behoeve van de goede en constante communicatie zijn er binnen Macedonië op strategische locaties verbindingsposten ingericht. Voor deze kleine posten, bemand door enkele collega's van de verbindingsdienst, is het NSE de lifeline met het kamp.

De duur van de missie is initieel vastgesteld op 3 maanden. Echter op verzoek van de NAVO wordt de missie verlengd om de verkiezingen in Macedonië te ondersteunen. En medio augustus krijgen wij dan ook het bericht dat onze missie minimaal wordt verlengd met nog eens 4 maanden. Gelukkig komen wij daar-

door in aanmerking voor verlof en kunnen wij twee keer een week naar huis.

Om deze aanvullende taak uit te kunnen voeren wordt onze taskforce uitgebreid met extra waarnemers en worden extra mensen en voertuigen ingevlogen. Een deel van de versterking komt van het Korps Commando Troepen (KCT). Om hun komst te maskeren zijn zij voorzien van normale baretten met een embleem van de Technische Troepen. Helaas kan de rest van hun uitrustig niet verhullen dat het om 'gewoon' technisch personeel gaat.

De verkiezingen verlopen, ondanks kleine opstootjes, voorspoedig en na 7 maanden komt er een einde aan de missie Amber Fox. Nederland besluit de missie niet verder te ondersteunen en in december 2002 wordt de Nederlandse vlag formeel gestreken. De redeployment kan beginnen.

Gezien ons team al lang genoeg in het inzetgebied zit, wordt de redeployment door andere collega's uitgevoerd. Onder leiding van het NSE worden wel de voorbereidingen getroffen en wordt het kamp, in samenwerking met een Duitse genie eenheid afgebroken en transport klaar gemaakt. En zodra de containers zijn ingepakt en de voertuigen zijn verzameld, keren ook de mannen en vrouwen van 1 (NL) NSE terug naar huis. Net op tijd om het kerstfeest in Nederland te kunnen vieren.

Ik heb mijn eerste uitzending als zeer leerzaam ervaren. Een periode waarin ik niet alleen mezelf leer kennen, maar waar ik ook het vak van logistiek in de praktijk kon brengen. Ondanks dat de uitzending niet heel 'spannend' was, zijn alle indrukken een onderdeel van mijn vorming als militair en als officier. En zo heeft deze missie bijgedragen aan de voorbereiding op diverse functies en mijn tweede uitzending naar Afghanistan. Daarnaast heb ik een steentje kunnen bijdragen aan het bewaren van rust en stabiliteit in Macedonië.

INVICTUS GAMES

een drieluik

Algemeen:

De Invictus Games is een internationaal sportevenement voor veteranen en militairen die door of tijdens de dienst psychisch en/of lichamelijk gewond raakten. Ondanks hun handicap willen en kunnen ze nog veel, zoals op hoog niveau sporten. Het evenement vond dit jaar plaats van 16 tot en met 22 april in Den Haag.

Deelnemers aan de Invictus Games strijden in wedstrijdverband om de hoogste plaats in 10 sportonderdelen. Dit jaar hebben 463 sporters deelgenomen uit 17 verschillende landen.

De Invictus Games is een initiatief van de Britse hertog van Sussex, Harry.

De Stichting 'Power of Freedom' is in 2018 opgericht met als enige doelstelling het organiseren van de Invictus Games in Den Haag onder leiding van luitenant-generaal b.d. Mart de Kruif.

De Invictus Games zou eigenlijk in 2020 al in Nederland plaats vinden, maar door de wereldwijde gevolgen van corona is deze editie uitgesteld naar 2022. Door de coronamaatregelen kunnen de deelnemers uit Nieuw-Zeeland en Jordanië helaas tijdens deze editie nog niet deelnemen. Ook de gevolgen van de zorgwekkende situatie in Afghanistan en de huidige oorlog in Oekraïne geven een extra lading aan deze Invictus Games.

Een grote Invictus-family

De doelstelling van de Invictus Games is rehabilitatie. Het hele proces, het werken naar herstel, doet een deelnemer samen met zijn of haar familie. En in combinatie met andere deelnemers die in hetzelfde proces zitten maakt dit uniek. Yvon Spel: "Dat stukje extra wat nodig is, krijgen ze doordat ze met elkaar op een locatie zijn. We praten namelijk over een Invictus-familie en dat is totaal 2500 man. Iedere deelnemer mag twee familie en/of vrienden meenemen op kosten van de organisatie. Ze gaan elkaar weer ontmoeten. Ze gaan met elkaar praten. Ze gaan ervaringen uitdelen. Families spreken met elkaar over hoe zij door het hele proces heen komen. Dit hebben ze allemaal nodig om goed door het rehabilitatieproces te komen".

Willemijn Teerds en Inka Logister-Proost

Het Nederlandse Invictus Games Team is na het evenement onderscheiden met de Audrey Hepburn Trofee. Dit is een prijs voor een sporter of organisatie die zich verdienstelijk maakt op het terrein van gehandicaptensport.

De Bond van Nederlandse Militaire Oorlogsslachtoffers (BNMO) reikte de prijs uit.

Het is de eerste keer dat niet een persoon, maar een volledig team tot winnaar is uitgeroepen! Bij wijze van uitzondering ontvingen alle leden daarom een medaille. Het team kreeg de wisseltrofee en een geldbedrag van 2.500 euro, dat naar een goed doel gaat.

In deze drieluik combineren we het voor- en nagenieten van de Invictus Games: iemand in de organisatie, een deelnemer en een vrijwilliger.

IN DE ORGANISATIE: Yvon Spel

De zon schijnt volop en ik ontmoet Yvon Spel midden in het Zuiderpark. Het Zuiderpark in Den Haag waar volop gewerkt wordt: tenten worden opgebouwd, het dak van het stadion gaat de lucht in, maar bovenal stralen alle mensen die daar werken. De gedrevenheid is voelbaar! Daar ben ik nieuwsgierig naar.

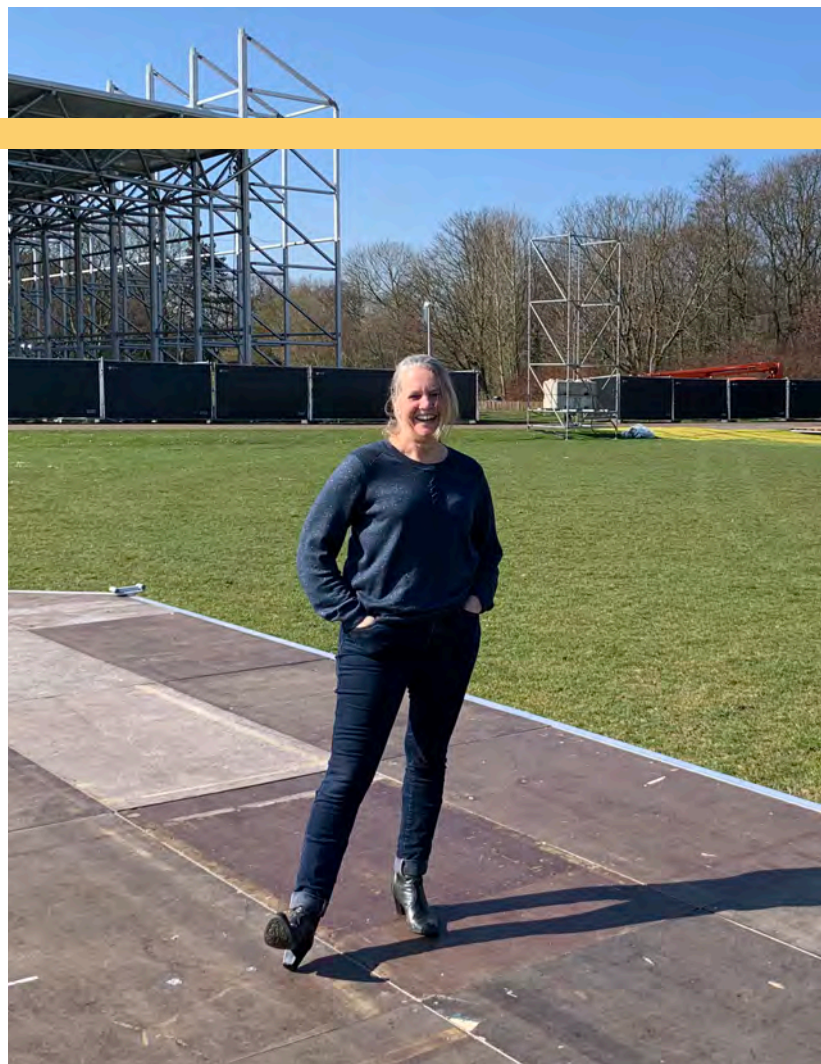
Yvon Spel, in het dagelijks leven luitenant-kolonel en werkzaam als plaatsvervangend commandant en chef-staf bij het Opleidings- en Trainingscentrum Rijden (OTCRij). Het OCRij stond afgelopen *Veterans* in de rubriek 'Eenheid uitgelicht'. Naast haar dagelijks werk is zij al sinds 2018 verbonden met de Invictus Games. Binnen het OC is Yvon de *value in kind* van Defensie. Yvon heeft in de startfase (2019-2020) meegedacht in de opzet en de verschillende ontwikkelingen van de sessie Invictus Games 2020 The Hague.

Yvon heeft in de functie van *Nation Liaison* dagelijks contact met de teammanagers van de verschillende landen en weet dus als geen ander hoe de grillen van de wereld effect hebben op de Invictus Games. De voorbereidingen zijn in volle gang. Yvon heeft haar werk bij het OCRij tijdelijk even op een lager pitje gezet, zodat zij zich nu volledig kan storten op de Invictus Games.

Hoe is Yvon bij de Invictus Games beland? Als adjudant van de toenmalige C-LAS luitenant-generaal Mart de Kruif is de link snel gelegd. Toentertijd vond ze de organisatie, maar zeker ook de doelstelling, van de Invictus Games zeer interessant en ze was meer dan welkom om het team te versterken. Hierdoor is Yvon in de gelegenheid geweest om op verkenning mee te gaan met een select deel van het Organiserend Comité (OC IG2020) naar Sydney waar de Invictus Games in 2018 werden gehouden. Dit gaf een bijzondere inblik op hoe de organisatie werkt, waar je mee te maken krijgt en waar je het voor doet. "En die *mindset*? Dat is *unbelievable*, wat je daar ziet gebeuren! En het grappige is, dat de deelnemers zich zo thuis voelen, want iedereen is een van ons. En dat gaat zo ver dat ze zelfs hun protheses af laten. De eerste dag denk je wel even, wat gebeurt er allemaal om mij heen. Wat zie ik allemaal!", aldus Yvon.

De Invictus Games heeft een mooie doelstelling, maar wat is Yvon haar eigen drijfveer?

Yvon weet als geen ander hoe het is om onder zware operationele omstandigheden te functioneren. Met haar

eigen ervaringen tijdens verschillende missies in o.a. Kosovo en Afghanistan, kan zij de deelnemers goed begrijpen en zich verplaatsen in de situatie van de deelnemers. Hierdoor maakt het gesprek tussen haar en haar collega's en de deelnemers makkelijk. "Natuurlijk heeft iedereen zijn eigen verhaal en ervaring, maar iedereen voelt de verbondenheid."

Yvon, hoe ziet jouw dag er nou uit als *nation liaison*? Yvon is *key-player* tussen alle landen en het OC en door het tijdsverschil heeft ze absoluut geen standaard werkweek. Maar dat maakt het werk ook wel erg leuk. Het maakt niet uit wat voor vraag Yvon krijgt, inmiddels weet ze zo goed als mogelijk overal antwoord op. Zo niet, dan zet ze de vragen uit in haar team en koppelt ze het antwoord zo snel mogelijk weer terug naar de teammanagers om hun voorbereidingen voort te zetten en tijdig af te ronden. De onderwerpen van de vragen zijn zeer divers; over hotels, accreditaties, sporten, registratie, tickets, catering, en al dat soort zaken meer. De laatste weken tot aan de opening van de Invictus Games vraagt dit om veel details, wijzigingen en afstemming. Maar zoals Yvon haar functie mooi samenvat: "Ik ben een hele vreemde eend in de bijt tussen alle collegae en trainees van veel verschillende organisaties, maar alles wat besproken wordt voor de *Participating Nations* gaat via mij!".

DEELNEMER: Marco Tessers

In 1994 was Marco Tessers kwartiermaker voor Dutchbat 1 in Potočari, Bosnië. In 1996-1997 keerde hij terug naar Bosnië (Busovača), met het Transport Bataljon. Hij sloot in 1997 aan bij het Internationaal Noodhulpteam Watersnoodramp in Polen (Krakau). Met KFOR 1 ging hij in 1999 naar Kosovo/Macedonië.

In 2020 was Marco er al klaar voor, maar COVID-19 zorgde voor uitstel van de Invictus Games. Dat weerhield Marc Souman niet om Marco te interviewen voor het Vetportret (2020, nr 3). Hierin leest u o.a. hoe Marco in 1999 zich laat repatriëren uit Kosovo. In Nederland gaat hij aan de slag als zweminstructeur maar na verloop van tijd wordt duidelijk dat Marco het moeilijk heeft met wat hij heeft gezien en meegemaakt. Een behandeling voor PTSS in het Sinaï instituut volgt.

Via zijn therapiegroep leert hij Michel Jansen kennen en via hem komt hij in contact met de Invictus Games op het onderdeel boogschieten.

Dit jaar blijkt Marco de enige deelnemende regimentsgenoot! Tijdens de Invictus Games wordt hij aangemoedigd door zijn trouwste fans: zijn vrouw Marscha en hun dochters Larissa en Kirsten. Wie ook komen aanmoedigen zijn de RC en RA. Uiteraard met een welgemeende toast!

“Onoverwinnelijk zijn ze op de Invictus Games!! Dat geldt niet alleen voor de deelnemers maar ook voor hun family and friends, de organisatie, de vele (ook B&T) vrijwilligers, het publiek, de verzorging en de defensie-medewerkers op het event-plein! Wat een fantastisch evenement en wat een atmosfeer.”

RC Marc Souman (Bron: Facebookpagina RB&T)

Foto bron:
Facebookpagina
Invictus Games

Het was voor Marco een rollercoaster: “Het waren voor mij hoogtepunten en diepe dalen. Als de Invictus Games in 2020 door waren gegaan, had mijn schoonmoeder het nog mee kunnen maken. Zij is ziek geworden en overleden, dus dat deed me echt veel verdriet dat ze me niet heeft kunnen zien boogschieten. Mijn schoonvader was bij de openingsceremonie en dat vond ik heel fijn. Tja en dan hoor je tijdens de ceremonie de taptoe, geblazen door iemand die de Herculesramp heeft overleefd; de neef van mijn vrouw is verongelukt met de Hercules... wat er dan door je heen gaat, heftig. Maar de uitstel van de Invictus Games had ook een belangrijk voordeel: mijn dochter zou in 2020 er niet bij kunnen zijn vanwege haar examenweek. Ze kon het nu dus wel meemaken! En toen mijn dochters zeiden dat ze trots op me waren, ja dat deed veel met me.”

Marco eindigde samen met Michel Jansen en Gerno Boes voor de Nederlandse ploeg boogschieten op de vierde plek. Een enorme prestatie, het was een flinke opgave om in balans te blijven als het onverwacht zó goed gaat dat een medaille binnen de mogelijkheden leek. Individueel redt hij het tot de kwartfinales.

Het contact met de Engelse ploeg was dermate leuk, dat ze uitgenodigd zijn om in februari 2023 deel te nemen aan de Wish Arch, een toernooi voor oud-militairen.

Zijn deelname vrije slag borstcrawl, estafette en schoolslag verliep minder serieus vanwege de classificaties, immers Marco heeft geen lichamelijke beperking. Voor Marco lag de uitdaging vooral in het aanwezig zijn in een zwembad. Ook voor een maat van hem lag de uitdaging in het zwemmen in baan 4 en niet veilig in de baan langs de kant. “Als je ziet hoe hij daarin stappen heeft gemaakt, met zijn hulphond aan de kant... ja prachtig!”

“Op de tribune ging iedereen uit z'n bol, ze gingen van links naar rechts, we hebben dat in het water mee gedaan. En dan moet ik aan een verbaasde Amerikaan uitleggen dat dit de Snollebollekes zijn, haha!”

Hoe kijk je terug op de Invictus Games?

“Het is een megamooi event om mee te maken! De uitwisseling tussen veteranen en militairen uit andere landen... je denkt dat je het zelf erg hebt, maar als je anderen ziet. En voor het thuisfront is het zo belangrijk om onderling ervaringen uit te wisselen!

En ik vond het een eer om voor mijn land uit te komen. Met mijn uitzendingen en later als zwemleraar deed ik belangrijk werk voor ons land, de maatschappij. Na 2015 voelde het alsof mijn eigenwaarde en zelfrespect weg waren, ik voelde me geen onderdeel van de maatschappij meer. En door deel uit te maken van de Invictus Games, het dragen van het oranje T-shirt, ja dat geeft me een trots gevoel!”

Ger en André Leurs

VRIJWILLIGER: Ger Bonten

Ger is een bekend persoon binnen onze vereniging. Hij ondersteunt bijna alle activiteiten die door de VVRB&T georganiseerd worden. Daarnaast doet hij nog veel meer! Als één van de 1200 vrijwilligers hielp hij, en ook regimentsgenoot André Leurs, mee tijdens de Invictus Games.

Ger heeft via een oproep voor vrijwilligers zich aangemeld bij EventMakers (redactie: landelijk platform voor vrijwilligers in sportevenementen). Met zijn CV en een opgave van zijn kwaliteiten en capaci-

teiten is Ger ingedeeld als vrijwilliger bij Logistiek & Transport. Een logische keuze gezien de militaire ervaringen van Ger bij de AAT en zeker als specialist op het gebied van verplaatsingen. In diverse functies van verplaatser is Ger bij alle missies betrokken geweest en in die hoedanigheid heeft hij veel meege maakt. “Ik heb al mijn hele leven gewonde militairen en stoffelijk overschotten gerepatrieerd van het missiegebied terug naar huis. Ik ben er zelf goed uitgekomen en daar wil ik graag wat voor terug doen.”

Ongeacht de taak die hij tijdens de Invictus Games zou krijgen was zijn insteek duidelijk: “Overal waar een probleem is, gaan we dat oplossen. En alles met een lach!”

Vanaf 1 april begonnen zijn werkzaamheden als vrijwilliger. “Dit varieerde van kledingpakketten samenstellen voor de andere 1199 vrijwilligers, een rondleiding over het terrein op het Zuiderpark, vrachtwagen rijden met *goodiebags* en waszakken voor de deelnemers en hun *family & friends* en op het vliegveld helpen bij de afhandeling van de passagiers en hun vracht van verschillende deelnemende landen. “

Na twee weken kreeg Ger een zeer bijzondere vraag. Of hij de rest van de dagen de privéchauffeur wil zijn van Lord Charles Allen of Kensington CBE (redactie: Chairman van de Invictus Gamesfoundation en lid van het Hogerhuis van het Verenigd Koninkrijk). Daar hoefde Ger niet lang over na te denken, want dit was een hele eer! Met een eigen auto, een Range Rover Velar PHEV, heeft hij Lord Charles overal naar toe gereden.

Ger heeft op die manier een hoop gezien en meegemaakt en veel wedstrijden bijgewoond. En bovenal, Ger heeft een ontzettend gezellige tijd gehad samen met Lord Charles. Als laatste inzet brengt Ger Lord Charles naar Schiphol waar hij een ‘Thank you note’ ontvangt uit handen van Lord Charles. Een blijvende herinnering aan een bijzondere periode!

Kol E. Ensing
Commandant DBBB

EENHEID UITGELICHT

DEFENSIE BRAND- EN BEDRIJFSSTOFFENBEDRIJF (DBBB)

Eén van goederenklassen in de militaire logistiek is de klasse III. Binnen Defensie is er één bedrijf verantwoordelijk voor de logistieke keten van deze klasse en dat is het DBBB. Het DBBB wordt gevormd door circa 100 personeelsleden en je kunt de eenheid vinden in Utrecht, Den Helder en Bathmen. Van deze 100 mensen, zijn er 7 actief militair, maar meer dan 7 veteraan, al dan niet van de B&T.

Het DBBB maakt deel uit van de Defensie Materieel Organisatie en valt onder de Directie Wapen Systemen en Bedrijven. Op dit moment vindt er een aantal wijzigingen plaats in de samenstelling van het DBBB, waardoor de naamstelling is veranderd van de Afdeling Brand- en Bedrijfsstoffen naar het DBBB. Ook wordt de Defensie Pijpleiding Organisatie als zelfstandig bedrijf onder de Directie WS&B geplaatst, iets wat feitelijk al jaren het geval is.

Het DBBB ziet er als volgt uit:

- Enkele staffunctionarissen (commandant, plaatsvervanger, secretarie, liaison officier en specialist biofuels) te Bathmen.
- Kenniscluster Brand- en Bedrijfsstoffen te Utrecht.
- Sectie Assortimentsmanagement te Bathmen
  - o Bureau Techniek
  - o Bureau Accountmanagement
  - o Bureau Logistiek
- Sectie Fysieke Distributie
  - o Magazijn en Overslag Bathmen
  - o Magazijn Den Helder
  - o Brandstof en Afvalwater Den Helder
- Sectie Bedrijfsmanagement
  - o VKAM te Bathmen en Den Helder
  - o Bedrijfsvoeringsondersteuning te Bathmen
- Drie dedicated capaciteiten ter ondersteuning door de respectievelijke directies van DMO te Bathmen:
  - o Dedicated P&O
  - o Dedicated Finance & Control
  - o Dedicated Inkoop

Het DBBB is verantwoordelijk voor het assortiment waarbinnen de volgende goederengroepen vallen: brand- en bedrijfsstoffen (brandstoffen, oliën, smeermiddelen en chemicaliën) en petroleum handling equipment (alles waarin je brandstoffen opslaat, distribueert en registreert, zoals pompen, tellers, filters etc.).

Naast deze taken is DBBB ook verantwoordelijk voor het sub-assortiment gevaarlijk afval, het DBBB treedt voor Defensie op als behoeftesteller binnen het Rijksbrede raamcontract voor gevaarlijk afval. Daarnaast zorgt DBBB voor de financiële afhandeling van gevaarlijk afval dat Defensie afvoert. Alleen Den Helder voert het DBBB het gevaarlijk afval ook af voor de gebruikers daar en zuivert een specialistisch team het afvalwater afkomstig van marineschepen en bluswater van de NBCD-school.

Last but not least verzorgen wij voor het JIVC de fysieke distributie van het assortiment drukwerk, denk hierbij aan handboeken, formulieren maar ook kartonnen schietschijven.

Het DBBB is namens de CDS de deelketenregisseur van de logistieke keten brand- en bedrijfsstoffen en PHE. Binnen deze verantwoordelijkheid vervult het DBBB van 3 rollen, de zogenaamde 3-eenheid van het DBBB:

- Chemische samenstelling van de brand en bedrijfsstoffen (normsteller)
- Technische samenstelling van de brand- en bedrijfsstoffen en PHE (normsteller)
- Inrichting van de logistieke keten van leverancier tot eindgebruiker.

Voor de chemische samenstelling komt vooral ons Kenniscentrum om de hoek kijken. Daar werken 6 personen, met allen een chemisch technologische opleiding. Zij werken in Utrecht omdat daar veel nieuwe materieelprojecten beginnen (bij DMO of CLAS). Zij bepalen de normen voor onze brand- en bedrijfsstoffen en adviseren over de toepassing. Zij doen dit op basis van chemische samenstellingen, wet- en regelgeving en internationale afspraken, zoals met de NAVO (is een goed veilig te gebruiken, is het milieuvriendelijk en indien niet, zijn er alternatieven?). Indien een bedrijfsstof minder veilig is of milieubelastend, stemmen zij dit met de diverse spelers van DMO af en die zorgen voor registratie en dat de juiste instructies er bij komen (zoals AVIB bladen).

De technische samenstelling wordt met name bewaakt door onze afdeling techniek, van assortimentsmanagement. Zij zijn van de technische samenstelling, simpel gezegd weten zij of smeerolie ook echt smeert. Verder controleren zij alle artikelen die bij ons binnen komen in het magazijn, als deze artikelen niet aan de eisen voldoen (bijvoorbeeld een ontbrekend gevaarsetiket) of wanneer men ziet dat er iets niet klopt. Zij bepalen dan of het retour gaat naar de leverancier of al dan niet met aanpassingen toch verstrekt mag worden. Ook is de afdeling techniek normsteller voor PHE. Zij bepalen aan welke eisen de PHE moet voldoen en zij stellen ook het systeemplan op. Momenteel wordt er aan gewerkt om dit team te versterken nadat duidelijk is geworden dat de huidige capaciteit onvoldoende is om deze taken goed te vervullen.

De logistieke keten wordt door de accountmanagers, hoofd assortimentsmanagement en in de vroege fase van een project door de liaison officier ingericht.

Hierbij kijkt men naar de meest effectieve en efficiënte manier om de artikelen bij de eindgebruiker te krijgen, welke voorraadhoogtes voor bijvoorbeeld de snel inzetbare eenheden moeten worden aangehouden en hoe we die gaan verstrekken etc. Met alle klanten wordt regelmatig assortimentsoverleg gevoerd om zodoende behoeften die bij hen leven te inventariseren en om nieuwe ontwikkeling te delen. De basis voor het besturen van het assortiment vormt de door DBB uitgegeven assortimentsinstructie. Ook lezen we vanuit Bathmen alle BOS-laadstations in Nederland uit, die we dan weer tijdig laten bevoorraden door zorg van het B&TCO of leverancier. Tenslotte verzorgen wij vanuit Bathmen de Defensiebrede voorziening in jerrycans met diesel, kerosine of benzine.

Door scherpe bewaking van de chemische en technische samenstelling, inclusief de kwaliteitscontrole bij binnenkomst van de goederen, zorgt het DBBB er voor dat men veilige producten krijgt om mee te werken en dat de producten voorzien zijn van de juiste aanwijzingen (etiketten, AVIB bladen etc.).

Het DBBB is een mooi bedrijf, wat zich aan het ontwikkelen is van leverancier naar logistiek ketenpartner. Daarbij kijkt men niet alleen naar het heden, maar zeer zeker ook naar de toekomst en alle ontwikkelingen die spelen op het gebied van energietransitie.

Back with a mission

een (terugkeer) reis naar Bosnië

Gerard van Kuijck

Teruggaan naar een missiegebied, dat was het plan. De (terugkeer)reis zou al in 2020 plaatsvinden, maar helaas is de reis diverse keren uitgesteld vanwege corona. In de periode van 12 tot en met 16 oktober 2021 was het zo ver, we gingen op reis. Het Nederlands Veteranen Instituut (NLVi) stelde ons in staat terug te gaan naar Bosnië, in het kader van een wetenschappelijk onderzoek naar het effect van terugkeerreizen.

Tevens kon het NLVi in het kader van het project 'terugkeerreizen DutchBat (DBIII)' uitzoeken wat er bij komt kijken om een dergelijke reis met een grotere groep te organiseren.

Terugkijkend hebben we een hele mooie reis gemaakt. Een reis met een reeks bijzondere herinneringen, aan zowel het heden als het verleden. We hebben de terugkeerreis *Back with a Mission* van 2021 samen beleefd en we kijken terug op een memorabele missie. Het verwerken van gebeurtenissen, het zoeken naar antwoorden, het contact met oud collega's van toen, en dat

alles na al die jaren van vragen en belevingen. De locaties weer zien en echt voelen, soms heeft de tijd stil gestaan. De herkenning van beelden die op je netvlies staan gebrand. Tegelijkertijd was het ook een nieuwe beleving om het verleden een plaats te geven en nieuwe herinneringen te maken voor de toekomst. Heel bijzonder om dat samen met de groep van toen te doen.

Naar 'de plek van toen'

De verkenning van de route van destijds, van Kladanj binnendoor over het geitenpad naar Milankovići, was al een bijzonder moment. Net als toen met de stafkaart op schoot een weg zoeken door de bergen. Dit keer met Frank als chauffeur naast mij. Voor ons beiden weer bijzonder om terug te zijn op deze route. Nog steeds een prachtig landschap. Mooie, diepe persoonlijke gesprekken, over toen en over nu. Uiteindelijk de locatie gevonden. Kort bekeken hoe we het de volgende dag het beste aan zouden kunnen pakken. Het leek wel 1993, verkennen, plannen maken over de route, de stops en alle bijzonderheden. Nu niet in een wit VN-voertuig, maar zonder blauwe baret en zonder dreiging en spanning.

De volgende dag gingen we met de hele groep op pad. De reis vanuit Tuzla verliep voorspoedig. Geen oponthoud of beschietingen op *Bomb Alley*, geen sneeuw of slecht weer, op een beetje motregen na. Een korte koffiestop in Kladanj en door naar het geitenpad. Op de locatie aangekomen kort de koppen van het 3e Berenpeloton bij elkaar en aan de slag. De herinneringsplaque voorbereiden, een juiste plek zoeken, een korte uitleg en een herdenking. Het lijkt heel normaal en soepel aan de buitenkant, toch was het dat niet.

Na al die jaren weer terug zijn op 'de plek' van toen. De plek waar Petrie Crijns is omgekomen en waar het ons niet is gelukt haar in leven te houden. Dit had impact, maakte indruk, het raakte ons diep. Een korte schets over de situatie, kort vertellen wat er toen aan de hand was, uitleggen welke keuzes ik maakte, het was teruggaan in de tijd. Samen met het gebed van Marco, het gedicht "de Steen" van Jeannette, de voordracht van Eric, de

Hotel Nunspeet toen en nu

Bosnische parlamentsgebouw toen en nu

kaarsen branden, het herdenken en tonen van respect aan Petrie. Dit is beleven van intense kameraadschap en het is eigenlijk niet in woorden te omschrijven.

Nieuwe herinneringen

Na bijna 30 jaar teruggaan naar een land dat destijds voor een groot deel in puin lag en verscheurd was door een oorlog is sowieso bijzonder. Wat moet je ervan verwachten, wat tref je aan? Ik was op veel plaatsen blij verrast hoe de infrastructuur weer was opgebouwd. Op andere plaatsen had de tijd stil gestaan en was er niets veranderd. Hoe het met de bevolking gaat is mij pas echt duidelijk geworden na de ontmoeting en het intense gesprek met Osman in Sarajevo. De spanningen zijn nog niet weg en onderhuids nog aanwezig.

Tijdens de voorbereidingen werd de opmerking gemaakt “we gaan nieuwe herinneringen maken”. Zo voelt het ook daadwerkelijk voor mij. Ik kijk terug op een mooie indrukwekkende, waardevolle (terugkeer)reis. Een reis met een unieke en ‘bijzondere’ groep mensen. Dank dat ik dit mee mocht maken, dank aan het NLVi en het begeleidingsteam.

Petrie Crijns
(* 31-10-1970/ + 18-02-1993)

Op 2 december 2021 was de officiële onthulling van het naambord van de naar onze overleden regimentsgenoot Petrie Crijns.

In het kader van het vernoemen van bruggen en viaducten naar gesneuvelde militairen tijdens missies en inzet, is het viaduct onder de A2 in Maastricht naar haar vernoemd. De korporaal der eerste klasse Petrie Crijns kwam 18 februari 1993 door een noodlottig ongeval tijdens haar uitzending in het voormalig Joegoslavië, bij de uitoefening van haar taak, om het leven.

Het nationale project ‘Vernoeming omgekomen militairen tijdens missies’, is een initiatief van de Stichting ‘Coördinatie 75 jaar Vrijheid’ in samenwerking met Rijkswaterstaat en de gemeenten. Het doel van de vernoeming van viaducten en bruggen is tweeledig.

Ten eerste, om onze omgekomen militairen te eren en herdenken. Ten tweede, de inwoners van Nederland attenderen op het feit dat vrijheid niet vanzelfsprekend is en dat veel militairen hiervoor de hoogste prijs betalen. De naamborden zijn aan beide kanten van het viaduct geplaatst.

In de raadzaal van de gemeente Maastricht, waar familie, vrienden en collega’s uit die tijd aanwezig waren, werd een replica van het organieke naambord onthuld door de moeder van Petrie samen met de burgemeester.

Namens het Veteranenplatform sprak Igen b.d. Hans van Griensven en namens C- Landstrijdkrachten de Commandant B&TCo, kolonel Gerard van Kuijck, die ten tijde van de uitzending de pelotonscommandant was.

In een ontspannen nazit bracht de RC een toast uit op de familie en vrienden van Petrie, op Petrie en op het Regiment! Opdat wij haar nooit zullen vergeten.

Bron: Regiment Bevoorradings- en Transporttroepen

BOEKREVIEW

SCHADUWOORLOG URUZGAN

De rauwe werkelijkheid van de Nederlandse Missie in Afghanistan.
Olof van Joolen & Silvan Schoonhoven

Boekreview door Alex Donswijk*

Nog steeds zijn velen aangedaan over de hernieuwde machtsovername van de Taliban, in augustus 2021 met alle treurige gevolgen van dien. Onderwijs in Afghanistan voor meisjes is (weer) verboden, onder 'de nieuwe regering'. Het boek "SCHADUWOORLOG URUZGAN" vermeldt ook die machtsovername en kon dit aspect nog juist geactualiseerd worden. De missie in Uruzgan (2006-2010) zou een opbouwmissie worden onder het mandaat van de International Security Assistance Force (ISAF). Het werd de grootste inzet na de Korea-oorlog. Het heeft het hoogste aantal militairen met PTSS opgeleverd in de geschiedenis van de krijgsmacht.

Journalisten Olof van Joolen en Silvan Schoonhoven reconstrueren de missie en dus ook de strijd aan de hand van persoonlijke verhalen – van soldaat tot generaal. De analyses zijn helder, goed onderbouwd en vlot geformuleerd. In het boek worden de verkenningen, de opbouw (Deployment Taskforce) en uiteindelijke acties (lees: bloedstollende gevechten) in en rond onder andere Chora, Deh Rawod, de Baluchi vallei beschreven. Meerdere Nederlandse militairen verliezen hun leven en een nog groter aantal raakt gewond en verliest ledematen. In deze periode blijkt dat de tegenstanders, in de valleien die ze beheersen, goed zijn georganiseerd en adequaat op het gevecht zijn voorbereid. Het totale optreden van leden van de Battlegroup/Special Forces wordt gekenmerkt door morele en fysieke moed, de wil om te winnen en een offensieve, doordachte uitvoering. Ook de manier van leiding geven van de eerste 3 TFU-Commandanten wordt beschreven.

De kaders waarbinnen Task Force Uruzgan en zijn C-Battlegroup moeten opereren, verschillen van die van de Amerikanen. Zij opereren nog steeds binnen 'Operation Enduring Freedom' met aanzienlijk ruimere bevoegdheden. Dus wat 'forser' in aanpak. De auteurs hebben weinig regels nodig om fijntjes het verschil tussen de Afghaanse en Haagse werkelijkheid te schetsen. Dus over de kloof die gaapt tussen waarvan de politiek op de hoogte is en wat de militairen weten. Een glimlach krult soms mijn lippen als ik dat lees. Een wrange glimlach. Maar zo werkt het nu eenmaal. Voorbeeldje: het komt voor dat - in het begin van de missie - Tweede Kamerleden willen weten of de familieleden van een gedode tegenstander wel zijn geïnformeerd door de Koninklijke Marechaussee..... en de Staatssecretaris van Defensie, op bezoek in het begin van de missie, weet volstrekt niet wat hij hoort tijdens briefings als het 'doek van de opbouwmissie' voor zijn ogen wegvalt. Hij is er zeer ongemakkelijk onder.

Het verhaal wordt dus verteld door de ogen van de mannen en vrouwen zelf. Wat gebeurde er? Hoe hebben zij dit beleefd? En waarvan lagen ze wakker? Militairen vertellen over hun confrontatie met hun IED-sluipmoordenaar. Ook wordt in het boek in een apart essay een beknopte schets van de historie van Afghanistan weergegeven. De commandant Provincial Reconstruction Team vertelt over behaalde opbouw-resultaten. Het boek bevat een uitgebreide bronnen- en fotovermelding, tijdlijn, alsmede een opsomming van de geïnterviewden (meer dan 40 personen) en vermelding van de gesneuvelden.

Alhoewel ik 2 keer naar Afghanistan als stafofficier uitgezonden ben geweest en indertijd alle briefings van de G3 heb meegemaakt, had ik in de Opsroom niets te zoeken en ook geen toegang. Dus van de details van voorbereiding van de acties, de beslissingen, de tactieken, tegenslagen, bommen, vijandelijk vuur tot op centimeters, heb ik niets mee gekregen.

En daarom hebben de gedetailleerde en persoonlijke verhalen, de citaten als in dit boek door de betrokken militairen verteld, diepe indruk op mij gemaakt. Dit is bij mij echt binnengekomen. Erg boeiend en spannend. Ik besef nu nog veel meer hoe intens dit voor betrokken militairen is geweest. Hoe heftig dit was. Hoe gevaarlijk. Ik heb het boek in één keer uitgelezen. Geboeid als ik was, eisten de verhalen mijn volledige aandacht op. Ik raad elke veteraan, elke militair, elke geïnteresseerde aan dit boek te lezen. Oh ja, en elk Tweede kamerlid!

Boekgegevens:

Schaduwoorlog Uruzgan

Olof van Joolen & Silvan Schoonhoven |2021 |

Uitgever: Nieuw Amsterdam | ISBN 978 90 468 2915 8

*Alex Donswijk is twee maal uitgezonden geweest naar Afghanistan, één keer in 2005 onder OEF met de Special Forces Taskgroup en in 2008 ISAF / TFU V. Beide keren als G9/CIMIC-officier

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

B. Schotanus	Balk	17 AAT	12-3-2022
J. Verweij	Boskoop	33 AAT	26-3-2022
J. van der Stroom	Apeldoorn	Overige Eenheden	15-3-2022
W. Venhuizen	IJselmuiden	2-1 AAT	29-05-2022
D. van Nugteren	Eindhoven	31 AAT	onbekend

AFWEZIG

WAT BEN JE MAGER IN DE JAS DIE AAN DE KAPSTOK HANGT
ZO STIL IN DE SCHOENEN DIE JE NIET MEER DRAAGT

NOOIT HOOR IK VOETEN VEGEN ZOALS VROEGER
HET GELUID VAN THUISKOMST IS VERVLOGEN

JE LACH KENT AL TE LANG GEEN ECHO MEER EN
JE GEBAREN ZIJN VERDWENEN IN JE HANDEN

DE LEPEL MET JE NAAM BLIJFT LIGGEN IN DE LA
HET BEDDENLAKEN KREUKELT HALFBESLAPEN

JE VRAAGT NIET EN JE WACHT NIET OP MIJN ANTWOORD
JE LEEST DE LIEFDE NIET MEER DIE IK SCHRIJF

TOCH KOM JE DAGELIJKS VOORBIJ EN
DENK IK SOMS JE STEM TE HOREN

ONVERWACHTS MAAR ALTIJD WELKOM
BLIJF JE MIJ AANWEZIG

AGENDA

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door vfonds.

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
3 september 2022	Herdenking NIM	Roermond	NIM
5 november 2022	Reünie 1 (NL/BE) VN Tbat	Stroe	evenementen@veteranenbent.nl
9 september 2022	Nationale Taptoe	Rotterdam	secretaris@veteranenbent.nl
30 september 2022	Jaardag VVRB&T/Sunsetmarch	Nijmegen	secretaris@veteranenbent.nl
6 oktober 2022	Regiments Dodenherdenking	Soesterberg	Regiment B&T
7/9 oktober 2022	Battlefieldtour	Ardennen	secretaris@veteranenbent.nl

REÜNIE 1 (NL/BE) VN TRANSPORTBATALJON ZATERDAG 05-11-2022

Wanneer:
5 november 2022

Start / einde:
10.00 - 18.00

Waar:
Legeplaats Stroe
Wolweg 170, Stroe

Inschrijven:
Vanaf 1 juli 2022 tot uiterlijk 22 oktober 2022 via onze website www.veteranenbent.nl of scan de qr code.

Deze reünie wordt mede mogelijk gemaakt door vfonds.

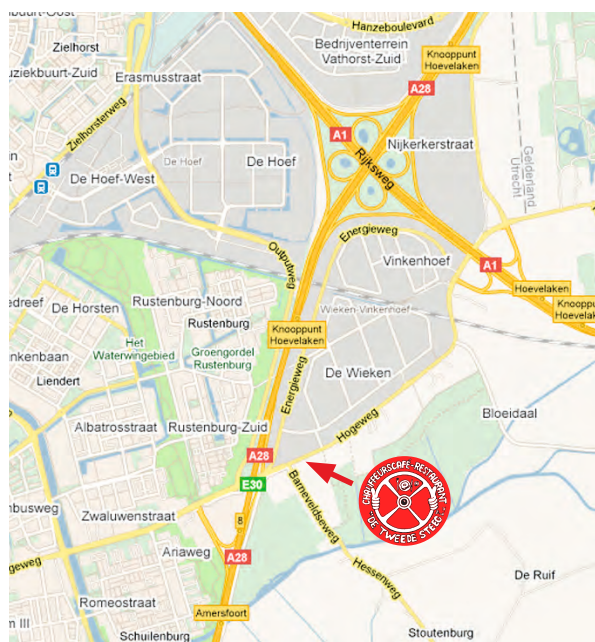

Aanmelding
www.veteranenbent.nl

**Chauffeurscafé - Restaurant
"De Tweede Steeg" b.v.**
Hogeweg 227 - 3816 BS Amersfoort
Telefoon 033-4720449

Geopend maandag tot en met vrijdag van 05.00 t/m 24.00 uur, keuken geopend tot 22.30 uur.
Zaterdags van 07.00 tot en met 16.00 uur, keuken geopend tot 14.00 uur.

Chauffeursdouches / Ruim Parkeerterrein

**Historische Collectie
Bevoorrading- & Transporttroepen**

Museumpark Dienstvak Logistiek
Kamp Soesterberg, Geb. V20
Zeisterspoor 8
3769 AP Soesterberg
088 - 9566 725
www.museumbevoentransport.nl

Openingstijden: Maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur.
Overige dagen alleen geopend op afspraak.
De week voorafgaande aan Kerstmis t/m Nieuwjaarsdag gesloten.

Tevens beschikken wij over mogelijkheden voor het houden van uw vergaderingen, bijeenkomsten, evenementen, recepties enz.
Vraag naar de mogelijkheden bij de beheerder.

BUDG€TRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknecht
Budgetcoach

📞 06-36095639   ✉ info@budgetrust.nl   🌐 www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NVVBS).

VETERANEN HELPEN BIJ VERMISSINGEN

Het Veteranen Search Team staat met 1500 vrijwilligers ter beschikking van de politie om als ondersteunend element ingezet te worden tijdens zoekacties naar vermiste personen.

scan de QR code

IBAN: NL 64 RABO 0325448744

MET UW DONATIE HELPT U ZOEKEN
BEDANKT NAMENS ALLE VRIJWILLIGERS

WWW.VETERANENSEARCHTEAM.NL